

Jiřina

Můj tatínek měl srdeční infarkt, velmi vážný, skoro zemřel. Modlili jsme se společně a tatínek je úspěšně po operaci.

Petra

Jít na modlitebku není vždy tak jednoduché – pracovní doba běží, problémy se kupí a rozdělané práce přibývá. Čím více se toho na vás valí, tím větší máte tendenci na ni nejtít, „protože toho máte dnes prostě moc“ a každá půlhodina dobrá. Když ale odolám tomuto argumentu a opravdu se mi podaří soustředit se na Toho, kdo má všechno pevně v rukou a kdo dávno zná konečná řešení našich otázek, úžasně se mi uleví. Dostanu klid a nadhled potřebný k tomu, aby mě ten kopec povinností nezavalil. Naopak – vyběhnu po hoře Boží milosti blíž k nebi a věřte nebo ne – z pohledu shora se ten kopec v údolí už nezdá zdaleka tak hrozivý.

Dušan

V létě jsem se ženil. Modlili jsme se za průběh svatby, bylo toho najednou nějak strašně moc, protože můj otec dostal lehký infarkt a skončil v nemocnici. Já se musel postarat o celou domácnost, o svoji mámu a také o přípravu svatby. Nevěděl jsem, „z které do které“. Modlili jsme se také za finanční pozeňání, protože nejsme „milionáři“ – chtěli jsme pozvat hodně přátel ke skromnějšímu – ale velkému svatebnímu stolu. Nakonec nás bylo ke stovec, tatínek byl 2 dny po svatbě už doma z nemocnice a díky svatebním darům jsme celou hostinu mohli uhradit bez zadlužení...

Štěpán

Modlili jsme se za mého bratrance, kterému vletěla hluboko do oka kovová špona a dokonce to vypadalo, že bude mít trvalé následky a možná na něj nebude vidět. V jedné nemocnici byli naprosto bezradní, a nakonec na jiné klinice se pokusili... Po úspěšné operaci se vše po nějaké době zahojilo a dnes normálně vidí.

Petra

Nám v redakci už mnohdy na naší „modlitebce“ nic zvláštního nepřijde. Když k nám ale přijde na návštěvu některý z našich externistů, hodnotí to jako luxus – mít započítaný čas na modlitbu „v pracovní době“. Když se tady jednou objevila naše externistka Petra Opelťová, byla zrovna celá špatná z hledání práce. Nastavila si podmínky nutné pro provoz domácnosti s dvěma malými dětmi, ovšem v očích dnešních zaměstnavatelů naprosto nepřijatelné. Společně jsme se modlili a neuplynuly ani dvě hodiny a Petra nám volala, že práci, o kterou stála, dostala. A navíc všechny její podmínky byly do jedné splněny. Prostě – Bůh není troškař!!!

Společně se modlíme a prosíme i vás o modlitby za tyto konkrétní věci:

Abychom dokázali do programů dostat poselství o naději v Bohu pro každého hledajícího.

Abychom dokázali vytvořit vyvážené programové schéma pro různé typy posluchačů.

Aby technické problémy co nejméně rušily naše vysílání.

Abychom bez nehod zvládli zabezpečit vysílání přes vánoční období.

Aby Bůh povzbudil dostatečný počet podporovatelů naší společné služby.

Aby Bůh byl tím prvním i posledním, kdo se za službu TWR-CZ nestydí, žehná jí a používá ji.

✉ Drazí a milí pracovníci TWR, také prosíme o nahrávku mp3 výkladů Zjevení z pořadu Krok za krokem. Posloucháme to čtyři znovuzrození posluchači a vždy nám srdce hoří. Jsme šťastni, že v poznání smíme poskočit o kus dál. Tolik to potřebujeme. Díky vám za tento pořad. Je plný Božího Ducha, dává nám nahlédnout do tajemství hlubiny Božího záměru. Je to Boží pozeňání těm, kdo chtějí slyšet víc. Také moc děkujeme za pořad Doteky. Je to výuka,

Rok se s rokem sešel...

... a tak je čas rekapitulovat. Možná by to měl dělat někdo jiný než já, která jsem v tom všem „až po uši“. Ale i tak to zkusím a vy si to vydělte třeba dvěma. ☺

Když jsme Rádio 7 před rokem, 1. listopadu, spustili, opouštěla jsem vždycky budovu TWR a následující den se k ní blížila s pocity smíšenými ze zvědavosti, napětí, radosti i údivu nad tím, že to stále ještě jede a jak dlouho to vydrží. Kupodivu „to“ jelo. Moderátoři chodili na směny, jak měli, technici zdařile maskovali kruhy pod očima z přechodu na noční směny, redaktoři vyvíjeli občas až detektivní úsilí, aby se dopátrali jednotlivých pořadů, případně jejich autorů, než tomu všemu dali systém a řád. Spoustu věcí prostě nedomyšlíte, dokud se do nich nepustíte.

A tak jsme za pochodu vymysleli tabulky na všechno možné a vzájemně se hlídali, aby do nich všichni zodpovědní zapisovali, co mají, a vymýšleli katastrofické scénáře, co udělat, kdyby... No bylo to dobrodružné.

Učili jsme se dělat mnoho starých věcí nově a mnoho novot jsme zavedli a učili se při vysílání. Na každého z týmu byl najednou velký tlak, aby opravdu zodpovědně dělal, co dělat má (jako bychom to předtím nedělali – ale stejně to bylo najednou jiné). Aby na něj mohli bezproblémově navazovat ostatní. Abychom do vysílání nepouštěli chyby. Aby... Z čeho mám ale největší radost je to, že jsme se neztratili pod náporom práce jeden druhému. Je velice jednoduché ponořit se do práce a povinností a nechat ty kolem být – a tohle se nám díky Bohu nestalo. Když toho bylo občas opravdu moc, přišli za mnou mí stejně vytižení kolegové a nabídli pomoc, že to své nějak zvládnou. Nebo mi na stůl mlčky položili obložený chlebiček či jinou svačinku. Nebo mi zaklepalí na dveře kanceláře, usmáli se na mě a zase šli. Aby nerušili. Celé léto mi jedna kolegyně týden co týden nosí na stůl růžičku. Aby se mi lépe pracovalo. Za celý rok se tohle nezměnilo. A za to jsem opravdu vděčná.

Ale byly i problémy – a velké. Rázu organizačního, technického a hlavně, samozřejmě, lidského. K dnešnímu dni za sebou mám desítky a desítky rozhovorů nejen o práci, ale taky o únavě, o smyslu celé práce, o jednotlivých lidech, o těžkých problémech, které nesou a při tom všem řeší. Dojíždějí sem do Brna lidé třeba z Hradce na jedinou hodinu vysílání a stojí jim to za to. Jedna kolegyně z Písku si pravidelně jednou za 14 dní vyhradila dva a půl dne, aby tu mohla zadarmo pracovat. Další moderátorka pracuje jako vědecká pracovníce a většinu noci i týdnů musí bdít – a stejně přijde a vezme si službu do půlnoci, protože nikdo z redakce už nestihá.

Často slyším, že na jednom člověku žádná práce ani služba nestojí. Chápu, jak to autor tohoto výroku myslel, ale dnes už bych s tím nesouhlasila tak úplně. Jistě, všichni jsme nahraditelní, nikdo nemá patent na rozum, natož na moudrost. Ale Bůh si používá ochotných a věrných lidí a je vždycky poznat, když takový člověk odejde, když chybí. Znáám několik křesťanských organizací, které odchodem některých svých pracovníků ztratily tah na branku. Je to vždycky jen chyba toho, který odešel, protože si nevybudoval nástupce? Nebo je spíše málo dalších, ochotných postavit se na jeho místo a nést totéž břemeno? Stát věrně ve službě a každodenní, často rutinní práci? Nemylte se, i práce v rádiu je svým způsobem rutinní.

A tak chci poděkovat vám všem, milí kolegové, kteří se jakýmkoli kousíčkem podílíte na projektu Rádía 7. A také vám všem, kteří nás posloucháte a dáváte o nás vědět svým známým a přátelům. A především chci poděkovat tobě, Bože. Za to všechno.

Kateřina Hodecová

CESTA 1: Cesta s Bohem

Procházíme obdobím, kdy společnost a její systém příliš nepřejí poctivosti, pracovitosti, důvěře, věrnosti, spíše naopak. Skoro bychom jedním dechem se žalmistou volali: **Dlouho ještě svévolníci, Hospodine, dlouho ještě svévolníci budou jásat?!**

kteřou potřebujeme, aby bylo naše nitro rovnáno. Za skupinku děkuji a vděčím vám. *Adolf S., Červený Kostelec* ✉ Milí bratři a sestry, Asi před půl rokem jsem se stal pravidelným posluchačem večerního vysílání pořadu *Doteky* a pořadu *Krok za krokem*. Přináší mi to velké pozeňání. Je mi 73 let. Minulý rok mi zemřela moje drahá manželka a dobrá pomocnice Věrka. Bůh je věrný, stal jsem se soběstačným, vařím, peru, žehlím, pečů, uklízím, prostě vše, co je zde na

Jako svědkové a učedníci Pána Ježíše máme být na straně těch slušných, laskavých, pracovitých a věrných.

Nikdo nás nepronásleduje, nikdo nikomu nebrání věřit, a přesto je slušnost, laskavost, pracovitost a věrnost tím posledním, co je ceněno. Občas jsme vyčleňováni ze společnosti za to, že žijeme podle biblických zásad. A to se ne každému věřícímu zamlouvá. Není vůbec příjemné cítit společenský odsun na okraj.

Nedávno jsem například slyšel, že jedny z největších evropských aerolinek zakázaly letušce nosit na krku zlatý přívěšek s malým křížkem. Nevím, jak se zachovala, ale zajímá mě, jak bych se v takové situaci zachoval já.

Nejméně bolestné a přitom i biblické je „jít s dobou“. Přizpůsobit se společnosti – ale pozor, zůstat přitom věrný Bohu! Samozřejmě říkáme tomu jinak – pochopit společnost, mluvit její řečí, porozumět problémům, naslouchat. Jen tak budeme dobrými svědky Pána Ježíše. (Opravdu?)

A ono to jakoby jde, dokonce nám ta společnost jiných mravů mnohdy nabízí pomocnou ruku, protože děláme to, co společnost nevládá nebo dělat nechce.

Takže je to nakonec vynikající, protože církev i společnost, věřící i neznaboh, žijí vedle sebe, aniž by jeden druhému zavazeli. (Opravdu?)

Dvě otázky zůstaly nezodpovězeny: Kdo komu ustoupil a kdo komu slouží?

Opravdu nevím, jak se zmíněná letuška zachovala, ale mohu tušit, jak se cítila – myslím, že jí příjemně nebylo. Jak se v této situaci cítíme my – lidé vyznávající víru v Pána Ježíše Krista?

Z mnoha biblických citátů vybírám jen dva:

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Duha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. (Matouš 28:19)

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a obkonalé. (Římanům 12:2)

Zdá se, že čtenáři by tato slova měla být úplně jasná. Přesto se mi tak nějak zdá, že my – věřící lidé, jsme zápornou předponu „ne“ tak nějak podvědomě a nechtě (snad jen někdy) přemístili od jednoho slovesa k jinému.

Mezi oběma Božími pokyny je hranice, která se nám v postmoderním světě plíživou metodou posunula a snad jsme si toho ani nevšimli. Co se vlastně mohlo stát?

Nestalo se v našich životech něco podobného, co se stalo Marii a Josefovi, když bylo Pánu Ježíši Kristu dvanáct let?

Sledujme příběh popsany evangelistou Lukášem, ve 2. kapitole jeho evangelia.

Každý rok chodivali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma.

Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“

Rodiče vůbec nepostřehli, že odešli bez Ježíše. Neutekl od nich malý Ježíš, že by se někam zaběhl – rodiče prostě od něho odešli a šli den cesty, než si vzpomněli. Ježíš zůstal v chrámě.

Nestalo se nám někdy, že jsme fyzicky „v chrámě“, fyzicky se modlíme, uctíváme Pána, jsme s jeho lidem, ale srdcem jsme někde jinde a během několika okamžiků od Boha vlastně odejdeme a ani to nepostřehneme? Pokud to trvá jen den, tak to ještě jde, ale pokud to

Zemi potřeba. Na co nestačím, s tím mi pomohou bratři a sestry ze sboru Apoštolské církve. Je také zajímavé, že mi Bůh posílá do cesty vdovce a vdovy, které jsem třeba neviděl několik měsíců, někdy i roků, abych jim mohl sloužit tou dobrou zprávou o spasení. Bůh vám mocně zehnej. Roman P., Ústí n. Labem ☒ Dobrý den do TWR. Tak jsem si konečně pořídil počítač, a tak jsem teď vyměnil poslech pořadu Světem Bible z nekvalitních středních vln za kvalitní

zjistíme až za měsíc, za rok...?! To, co je na tom nebezpečné, je jen maličkost – naše falešné vědomí – představa, že Ježíš je někde hned vedle. Že jde stejnou cestou jako my! Ale ono to tak nebylo. Zatímco On zůstal v Hospodinově domě, rodiče od něho odešli. A všimněme si, že jeden den jim trvalo, než na to přišli a pak nejméně 2 dny jim trvalo, než ho našli. Mám tu zkušenost, že když si nečtu Boží slovo, když se ztratím z Božího dohledu – tak se to stane „v momentě“! Ale pak mi trvá mnohem déle, než nabudu zase onoho pokoje a utěšeného niterného vztahu se svým Pánem.

Zůstavejme i srdcem i prakticky tam, kde je Ježíš! Je tak jednoduché nechat Pána bez povšimnutí a odejít dál – pracovat, přemýšlet, jít a domnívat se, že Ježíš jde s námi. Domněnka není to, co nás vede. Je potřeba naše domněnky přinejmenším přeprokontrolovat zrakem víry, pohledem na Ježíše, na Jeho slovo!

Jak úsměvný to byl rozhovor po setkání v chrámě – Marie říká: ... „**s otcem jsme tě hledali**“... – ale Ježíš odpovídá: „**přece já jsem s Otcem!!!**“ – a z toho byli rodiče asi dost zmatení. (A tak si jen tiše říkám, zda si někdy nepletu Otce s otcem...)

A ještě něco z této epizodky mladého Ježíše:

Ježíš říká rodičům: „**Jak to, že jste mě hledali... copak vy jste nevěděli, kde musím být?**“

V době, kdy si jen myslíme, že Ježíš jde s námi, se většinou hodně utrmácíme. Čím déle jdeme **jen** v onom domnění Boží přítomnosti, tím těžší, únavnější bývá cesta. Zase pro to máme moderní diagnózu: přepracování, vyhoření, krize, deprese, nezvládám... (Někdy se mi zdá, že kdejaké špatnosti stačí dát katalogové číslo diagnózy a je vše omlučeno.) Ale to je divné, protože Pán zaslubuje odpočinutí a pokoj. Jistě, ale za předpokladu života s Ním – reálně, ne jen v domněni.

Ale stalo se. Stalo se to Josefovi i Marii a teď hledají. Konečně nachází... po třech dnech! Asi si vydechli, ale ne nadlouho, protože syn říká: „**Jak to že jste mne hledali? ... Kde?**“

My to naše zablouzení – vyhoření – také musíme řešit. A máme k dispozici opět pomocnou ruku Boží. Copak nám tady Pán Bůh nezanechal svého Ducha, o kterém říká, že nás naučí všechno a připomene vše, co sám Pán říkal? Máme další jasný pokyn k návratu k Němu, k Jeho slovu. Stejně jako Ježíšovi rodiče máme dobře vědět, kde Pán Ježíš je. A tam máme hledat Boha, tam ho najdeme a tam se uklidíme, promluvíme s Ním a hlavně budeme pro příště vědět, že než vykočíme na cestu, je dobré se mrknout, zda Ježíš míří stejným směrem.

Tato epizodka z mládí Ježíšova života je tak nějak mimo kontext všech ostatních evangelijních zpráv. Máme popsáno Ježíšovo narození a pak jeho veřejné působení – zhruba poslední 3 roky jeho života. Epizodka z jeho mládí je ojedinělá zmínka z tohoto období. A právě tato epizodka je pro mě upozorněním na nebezpečí plíživého odklonu od života víry s Bohem.

Bůh nás vyzývá „**Jděte do světa, ke všem národům...**“ a dodává: „**nepřizpůsobujte se tomuto věku, ale proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.**“

Ano, musíme se měnit, musíme porozumět myšlení světa, nemáme být mimo realitu. Naopak! A v té realitě má veškerá naše proměna sloužit k umění rozpoznat, co je Boží vůle.

Je to velmi těžké, ale je to jediná cesta. Touto cestou chce jít i naše rozhlasová tvorba a je to opravdu těžké.

CESTA 2: Na cestě s Bohem

Teoreticky dobře víme, že na naší cestě víry musíme jít s Bohem. Ale jak to udělat prakticky? Jak se mám chovat, abych šel s Bohem a ne „se světem“? Nevím, jak kdo, ale já si kladu takové otázky stále.

stahování z internetu. Je to opravdu rozdílné, i když to má tu malou nevýhodu, že je to bez průvodní moderace a bez hudby, ale aspoň nejsem ničím rozptylován. Taky nemusím čekat až do 22:30 hod., což je pro mě dost pozdě. Přeji hodně úspěchů ve vaší práci, abyste dokázali přinášet radostnou zvěst stále většímu počtu lidí. (pozn. redakce: Posлуhač nevyužívá přímého přenosu, ale nabízených vybraných záznamů některých relací.) *Marian F., Životice*

Hledal jsem v Bibli nějaké pozitivní zkušenosti a příklady. V knize Daniel je hned v úvodu zapsáno toto:

Ve třetím roce králování Jójakíma, krále judského, přitáhl Nebúkadnesar, babylónský král, k Jeruzalému a oblehl jej. Panovník Hospodin mu vydal do rukou judského krále. Pak rozkázal Nebúkadnesar vrchnímu nad dvořany, aby přivedl z Izraelců, a to z královského potomstva a ze šlechty, jinochy bez jakékoli vady, pěkného vzhledu, zběhlé ve veškeré moudrosti, kteří si osvojili poznání, rozumějí všemu vědění a jsou schopni stávat v královském paláci a naučit se kaldejskému písemnictví a jazyku. Král pro ně určil každodenní přiděl z královských lahůdek a z vína, které pil při svých hodech, a dal je vychovávat po tři roky. Po jejich uplynutí měli stávat před králem. Z Judejců byli mezi nimi Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš.

Tak takový byl Nebúkadnesarův plán. Měl to opravdu dobře promyšleno a být já v té situaci, byl bych asi nadšen. Když tento biblický úsek čtu, vzpomenu si na vojnu – byla to pro mě představa takového dvouletého zajetí. Naproti tomu si říkám, že kdyby mi v přijímači nabídli ubytování na velitelském štábu, stravování v důstojnické jídelně a umožnili se vším komfortem studium všech možných předpisů s vidinou, že za půl roku budu sloužit u velitele pluku. Jsem si skoro jistý, že bych byl nadšen a děkoval Bohu za úžasnou milost a výsadu. Naštěstí se tak nestalo a já zůstal v přijímači, plazil se v masce a cvičil „vpravovbok i vleovvok“. A Bůh dobře věděl proč a dobře udělal. Zcela určitě by mi nedošlo, jaké skryté nebezpečí se za takovou nabídkou schovává. Za pár měsíců jsem to totiž viděl. Jeden z mých kamarádů se najednou z přijímače ztratil. Bydlel na štábu, chodil v civilu, dokonce jezdil osobním nevojenským autem po kasárnách, měl prostě „ohromnej post“. Skončil u komunistické kontrarozvědky... Díky Bohu za to „plížením-plázením vpřed“!

Biblický příběh pokračuje:

Velitel dvořanů jim změnil jména: Danielovi dal jméno Belťšasar, Chananjášovi Šadrak, Mišaelovi Měšak a Azarjášovi Abed-nego. Ale Daniel si předsevzal, že se neposkvrní královskými lahůdkami a vínem, které pil král při svých hodech. Požádal velitele dvořanů, aby se nemusel poskvrňovat. A Bůh dal Danielovi dojít u velitele dvořanů milosrdenství a slitování. Po uplynutí deseti dnů se ukázalo, že jejich vzhled je lepší; byli statnější než ostatní jinoši, kteří jedli královské lahůdky.

Přestože to bylo tak moc lákavé, tito zajatci nepodlehli. Možná by se nic moc nestalo, kdyby jedli nadstandardní menu. Nevím to, ale jedno vím, že Bůh jejich odmítnutí poželal, a to nad plán Nebúkadnesara, protože vykladačství snů snad v plánu jejich převýchovy ani neměl.

Bůh je provázel takovou neuvěřitelnou nadpřirozenou podporou, že i dnes se další příběhy výše zmíněných zajatců čtou se zatajeným dechem. Z rozžhavené pece vyšli nepoznamenani kouřem, natož ohněm, hladoví lvi vrněli jak přežraný kocourek na sluníčku a jejich nová jména se asi moc nevžila, když Daniel je oslovován stále svým původním jménem. Plán převýchovy se nepovedl.

A máme další povzbuzující biblické příběhy. Stejně mimořádně se Bůh přiznal k Josefovi v Egyptě, když jako otrok ve službě šéfa faraonovy ochranky odmítl nabídnuté lůžko jeho smyslné manželky. Josefova věrnost byla zhrzenou dámou odměněna vězením. Ale po nějakém čase Josef z tohoto vězení vychází jako první náměstek samotného faraona. Vystrojen Boží moudrostí zachraňuje Egypt před hladomorem a zároveň zachraňuje rodinu svého otce Jákoba. A nad to se mu dostává ujištění, že jeho dětské sny, kterými k němu Bůh kdysi mluvil, nebyly žádným šálením myslí. Až dosud si mohl myslet, že se spletl a teď trpí za svou hloupost. Ale v jeho oddanosti Bohu ho nezlomilo nic z toho, co ho potkalo.

Jsou to dva hodně různé příběhy. Možná se nám zdá nějaké jidlo ve srovnání s nevěrou a smilstvem jako něco malicherného. Jako by jedno pokušení bylo více nebezpečné než to druhé.

✉ **Vážená redakce TWR, srdečně vás všechny zdravím. Chci vám poděkovat za vaše nasazení a šíření Božího slova. Vždy, když mi to čas dovolí, vás velmi ráda poslouchám. Hlavně přes týden systematické výklady Bible v pořadu Světem Bible, které mne osobně velmi obohacují a dávají mi mnohé odpovědi na různé otázky víry. Je to tak úžasné, jak je Bible nevyčerpitelná a stále je v ní něco nového k nalezení. Protože mám práci, ve které přes víkend**

Tady chci jen poznamenat, že naše doba tyto rozdíly umazává. Jako by správné a nesprávné bylo posouváno do subjektivních představ jednotlivce a záleží na každém, jak se s tím či onim vyrovná ve svém svědomí. Bez dalšího komentáře chci jen ukázat na výrok apoštola Pavla, který říká Timoteovi: **Zachovej si víru i dobré svědomí, jímž někteří lidé pohrdli a tak ztroskotali ve víře.** Zajímavé: ignorace svědomí měla za následek ztroskotání víry!

Proč jsem ale vybral příběh Josefa a Daniela?

Na obou mužích se mi moc líbí, že oproti lákavým nabídkám si zvolili mnohem těžší cestu. Ale zachovali si identitu (říkejme „křesťana“)!!! a Bůh se k nim přiznal.

A tak se učím (a ne vždy úspěšně) reagovat na dobré nabídky ze zajateckého tábora v konfrontaci s vlastní identitou. Či jsem, komu patřím, komu sloužím? Nezapřu svého Pána, neztratím svoji identitu, neuříznu si sám pod sebou větev? Zůstanu věrný?

Tak nějak čím dál více poznávám, že není zlato všechno, co se třpytí.

CESTA 3: Boží cesta

Na cestě s Bohem jsme někdy nerozhodní, málo stateční, jakoby váhající a nedůvěřiví. Ne že bychom nevěřili Bohu, to ne. Bohu věříme, ale jsme nějak nejistí, zda směr, kterým jsme se rozhodli jít, je opravdu Boží cesta. Je to skutečně Bůh, kdo nás vede?

Ve starozákonní postmoderní společnosti (jak bych bez rozpaků nazval dobu popsanou v knize Soudců) se Božím lidu nežilo vůbec lehce. Spíš bych řekl, že tam žádný lid, který by žil s Bohem, ani nebyl. Přitom to byl pořád ten vyvolený Boží lid. A v této situaci Bůh povolává jednoho ze svých věrných, aby skrze něho svému lidu pomohl. Byl to Gedeón. Vypadá to, že byl velmi překvapen Božím oslovením. Podívejme se, jak dialog probíhal (Soudců 6,11n):

Hospodinův posel se mu ukázal a oslovil jej: „Hospodin s tebou, udatný bohatýře!“

Gedeón mu odpověděl: „Dovol, můj pane, je-li s námi Hospodin, proč nás tohle všechno potkává? Kde jsou všechny jeho podivuhodné činy, o nichž nám vypravovali naši otcové?“ Hospodin se k němu obrátil a pravil: „Jdi v této své síle a vysvobodíš Izraele z rukou Midjanců. Hle, já tě posílám.“ On mu však namítl: „Dovol prosím, Panovníku, jak bych mohl Izraele vysvobodit? Můj rod je v Manasesovi nejslabší a já jsem v otcovském domě nejnepatrnější.“ Ale Hospodin mu řekl: „Protože já budu s tebou, pobiješ Midjance jako jediného muže.“ Tu jej Gedeón požádal: „Jestliže jsem opravdu našel u tebe milost, dej mi nějaké znamení, že se mnou mluvíš ty sám.“ Gedeón odešel a připravil kůzle a nekvašené chleby z éfy mouky. Maso vložil do košíku, vývar nalil do hrnce, vynesl to k němu pod posvátný strom a nabídl mu to. Posel Boží mu poručil: „Vezmi maso a nekvašené chleby a polož je na toto skalisko; vývar vylej.“ On tak učinil. Hospodinův posel se dotkl koncem napřažené hole, kterou měl v ruce, masa a nekvašených chlebů. I vyšlehl ze skály oheň a pohltil maso i nekvašené chleby, zatímco Hospodinův posel mu zmizel z očí. Tu Gedeón shledal, že to byl Hospodinův posel, a zvolal: „Běda mi, Panovníku Hospodine, vždyť jsem viděl Hospodina posla tváří v tvář!“ Hospodin jej však uklidnil: „Pokoj tobě; neboj se, nezemřeš.“

Nevim, jak kdo, ale já Gedeónovi docela rozumím. Bohu věřil, jen prostředím, ve kterém žil, ho natolik poznamenalo, že nebyl schopen poznat, zda ten, kdo k němu mluví, je skutečně Bůh. A jak je vidět, chápál to i sám Hospodin a dal se mu nezpochybnitelně poznat. A co bylo dál?

Bohem posilněný Gedeón plní první Boží příkaz. Trochu se sice přece jen bál, ale udělal, co po něm Bůh chtěl. Způsobil si sice „maléry“ a vystavil celou rodinu smrtelnému nebezpečí, ale nedal se. Gedeón už věděl, kdo bojuje s ním, spoléhal na Hospodina a nebál se bojovat dál. Ale přece jen potřeboval ještě maličkost. Předtím příliš dlouho nebyl s Hospodinem, a tak nějak se

pracuji a také mnoho cestuji, nemám příležitost chodit na bohoslužby a tak je vaše vysílání skutečně požehnáním a pomocí. Náš Pán je věrný! Chodím s Ním 13 let, měla jsem milost navštěvovat dva roky biblickou školu zde v Německu, sloužit jistý čas na misii v Rusku a v různých křesťanských organizacích. Přeji vám Boží požehnání a mějte všeho dostatek. *Judita, Regensburg* ✉ Zdravím Vás. Už sedm roků poslouchám TWR, Vaše vysílání, jak slovenské,

na něm podepsal hlavní rys „postmoderní“ společnosti – totiž ztráta pevného bodu. A tak opět potřeboval Boží ujistění a Bůh mu opět tuto službu prokázal mírou nevidanou: položil si na zem ovčí kožich a chtěl, aby jednou byl na rozdíl od okolí suchý, a podruhé naopak, aby byl kožich mokrý a celá louka suchá. Stalo se! A po tomto zcela mimořádném utvrzení mu dále Bůh říká (Soudců 7:2n):

I řekl Hospodin Gedeónovi: „Je s tebou příliš mnoho lidu, než abych jim vydal Midjánce do rukou, aby se Izrael vůči mně nevychloubal: »Vysvobodil jsem se vlastní rukou.« Nuže, svolaj teď k lidu: Kdo se bojí a třese, ať se z Gileádského pohoří vrátí a vzdálí.“ Vrátilo se dvaadvacet tisíc mužů z lidu, zůstalo jich jen deset tisíc. Hospodin však Gedeónovi řekl: „Ještě je lidu mnoho. Poruč jim, ať sestoupí k vodě, tam ti je vyzkouším. Poručil tedy lidu sestoupit k vodě. Hospodin řekl Gedeónovi: „Postavíš zvlášť každého, kdo bude chlemtat vodu jazykem jako pes, a každého, kdo si při pití klekne na kolena.“ Těch, kteří chlemtali a podávali si vodu rukou k ústům, bylo celkem tři sta mužů. Hospodin řekl Gedeónovi: „Třemi sty muži, kteří chlemtali, vás vysvobodím a vydám ti Midjánce do rukou.“

Zajímavá zkouška – po pravdě řečeno, zdá se mi celkem o ničem, bez zvláštního významu. Nehledal bych v tom žádné teologické hlubiny ani dobové souvislosti. Prostě Bůh to tak určil. Co je špatného na tom mít strach? Myslím, že nic – zvláště, když jsme ochotni strach překonat a poslechnout hlas Boží. Ale 20 tisíc chlapů šlo domů. A pak další prosévání. Bylo těch 300 lepších než 9700 ostatních? Těžko. Ale Bůh jim chtěl svěřit veliký úkol a důvod tohoto výběru byl jediný – aby se nechlubili vlastními schopnostmi, vlastním bojem.

Trošku se bojím a mám takové nepříjemné svrbění, když sem tam (a určitě jen zcela výjimečně), ale přece jen operujeme tím, že potřebujeme větší sílu, více prostředků a kvalitnější vzdělání, větší modlitebny... Jsem přesvědčen, že ani na vzdělání, ani na vybavení, ani na velkých a krásných modlitebnách není vůbec nic špatného. Dokonce je to všechno více než logické a Bůh nikde nic takového nezakazuje. Bůh ale nad toto všechno jednoznačně nadřazuje: Na mě se spoléhejte! Já jsem vás povolal, vybral a vystrojil, tak mě poslechněte. Jen aby se nechlubili vlastní silou... říká Hospodin.

A tak mám občas strach, aby nás Bůh taky nevytřídil a neposlal domů „z bojiště“. To je moje občasné mrazení v zádech! A musím přemýšlet, klást si a odpovídat na otázky typu: Jsem jen více či méně schopný vedoucí, nebo věrný Boží služebník? Chci jednat podle svých, nebo Božích počtů?

Boží třídění Gedeónova vojska nemělo logiku. Vidím, že Boží plán a Boží cesta nemusí mít logiku. Ale jít po Boží cestě přináší nejen vítězství, ale také správné porozumění Hospodinovu záměru: Je to On, kdo bojuje.

Aleš Bartošek

Novinky v programu Rádía 7

Od listopadu v našem vysílání uslyšíte úplně nový pořad *Slova pravdy a lásky*, který připravujeme ve spolupráci s Living Stream Ministry – vydavatelstvím Proud. Budou to čtvrthodivá zamyšlení na nejrůznější biblická témata – kupříkladu Kristovo vykoupení a spasení, Duch a život atp. Je to pořad určený novým křesťanům anebo lidem, kteří o cestě s Bohem přemýšlejí a hledají odpovědi na různé teologické otázky. Protagonistou tohoto pořadu je Adam Surjomartono – přes své exotické jméno je „křtěný Vltavou“ a mluví krásnou češtinou ☺.

Další změna nastane v pořadu *Zadáno pro dámy*. Hanu Pinknerovou v pravidelných týdenních úvahách pro maminky s dětmi vystřídá Petra Eliášová. Pořad tedy zůstane zachován jak ve vysílání Radia Proglas, tak v programu Rádía 7 a my věříme, že si opět své posluchače najde.

7

tak české. Ale i německé, polské a chorvatské. Díky za Vaše relace a svědectví. Můžete mi prosím poslat výklad Dr. McGeeho z pořadu Světem Bible k 1. Korintským 12.–14. kapitolu, kde apoštol Pavel pojednává o duchovních darech, rád bych si ten materiál hlouběji prostudoval. Zaobírám se problematikou daru jazyků a jiných charismatických darů. Velmi by mi to pomohlo. Když byl výklad vysílán, tak jsem to propásnul. Vlado A., Spišská Nová Ves

Hlas Hany Pinknerové ale z našeho vysílání nezmizí. Od ledna roku 2007 se s ní budete setkávat ve čtvrtek hodinu po poledni v pořadu Slunečnice, který ale pravděpodobně dostane jinou podobu – ale to už nahlížíme opravdu do kuchyně, kde zatím není dovařeno. Hledáme nový název tohoto pořadu, který by jasně ukazoval na změnu jeho zaměření. Slunečnice je pořad pro ženy a my bychom místo něj rádi zařadili rozhovory se zajímavými hosty, tedy ne pořad úzce zaměřený právě na ženy. Kdyby vás nějaký název napadl, určitě nám napište.

Od ledna chceme také zařazovat každý den ráno – tedy každý den, kdy vysílá česká redakce Rádía 7 – biblickou soutěž.

Další změny už budou v rámci jednotlivých pořadů, které z našeho vysílání znáte. Pokud vám něco v naší programové nabídce chybí či přebývá, napište nám. Váš pohled je pro nás důležitý.

Jsme nenormální rádio

Tohle je závěr, ke kterému jsem došla po mnoha rozhovorech s mnoha lidmi. Tak kupříkladu mi po rozjezdu rádia jeden mladý muž pravil: „Máte hrozně pomalé tempo, chce to zrychlit, nějaké vtipy, bonmoty, tempo, tempo, tempo!!!“ Hodně jsem nad tím přemýšlela – pravda je, že hlavně ze začátku to dost trvalo, než jsme se v některých případech vymáčkli (teď mluvím za lid moderátorský). Ale když posloucháte různá rádia, která lze v naší zemi naladit, jsou moderátoři většinou sice velice výřeční, ale jaksi to je o ničem. Když vyloučíme narážky na sex, politické aféry, finanční machinace či přímo drby, zůstanou vám fakta. A při zaměření našeho rádia, které má za cíl přinášet slova povzbuzení, pravdy a lásky, jak chcete drmolit? Pravda, opačný extrém, takové to trpělivství, je taky špatně. To první, co učíme naše moderátory, je – buďte pravdiví. Říkejte a komentujte jenom to, co je pravda ve vašich životech, neplácejte hlouposti. A svobodně řekněte, když něco nevíte. Nikdo neví všechno. Ale pozveme odborníky a zeptáme se jich.

Nedlouho poté jsme si povídali s dalším známým a ten mi říkal: „Musíte mít jasně definovanou cílovou skupinu, jinak vysíláte naprosto zbytečně!“ Asi hodinu jsme pak mluvili o různých věkových, sociálních, zájmových a kdovi jakých dalších skupinách lidí. Nosila jsem to v hlavě dlouhou dobu a pořad přemítala, jak a na koho vysílání zacílit – a pořad jsem cítila, že to je nějak vedle. A pak mi doslova zasvítla věta z Bible: „Nebojte se, hle, zvěstují vám velikou radost, která bude pro všechny lid.“ Tohle řekl anděl pastýřům. Zvěstoval jim radost, která bude pro **všechny** lid. Slova jako ‘všichni’ nebo ‘každý’ se v Bibli opakují často. Evangelium není pro jednu sociální nebo věkovou skupinu. Tím nechci ani v nejmenším shazovat organizace, které se rozhodly věnovat třeba dětem nebo problémové mládeži nebo seniorům, ženám, narkomanům... Jen rádio je z principu jaksi obecnější. Už pro ten vypínač – kdo nechce, neposlouchá. Ale kdo chce – a to je to rozhodující – kdo chce, ten poslouchá. Ať je mu dvacet nebo šedesát. A tak vysíláme pro ty, kteří chtějí. Kterí chtějí slyšet, přemýšlet, měnit, přijímat.

A pak jsem mluvila s podnikatelem, který se rozčiloval, že křesťani pořad dělají „za hubičku“ a navíc to berou jako normu. Ale když chceme znít dobře, musíme si zaplatit profesionály. Jedině tak nás budou lidi poslouchat, protože amatérství dnes každého odradí. To je pravda. Jen ne celá. Tahle práce nikdy nebude ceněna tak jako světské zaměstnání. A s tím souvisí také to, že pro odměnu to neděláme. I když musíme jíst a platit nájem a složenky a telefony, tak to rozhodující je srdce. Úplně si teď umím představit, jak jste se někteří při této „zbožné frázi“ otrépalí. Ale jak (a hlavně proč) říkat jinak věci, které prostě platí? Bůh opravdu hledí na srdce, zatímco člověk na to, co má před očima. Moje třináctiletá zkušenost práce v TWR je celkem jednoznačná. Potkala jsem málo profesionálů, kteří by svou práci dělali stále se zápallem, pro ni samotnou, pro vědomí, že se to líbí Bohu, a proto, že to Jemu přináší slávu. Daleko častější je v takovém případě zaměření na perfektní výkon. Tím nechci říci, že nejsou profesionálové, kteří by neztratili

8

✉ Dobrý den, těší mne velmi, že se nám naskytla možnost poslouchat křesťanské rádio alespoň po internetu, protože tu nemáme příjem žádného z klasických křesťanských rádií. Nicméně po několika zkušenostech musím říct, že mi přijde skladba programu nepromyšlená. Jsme křesťanská firma, tak jsme nechávali hrát Rádío 7 na pozadí práce. Jenomže převážnou část dopoledne tvoří dlouhé zamyšlení např. D. Nováka. Takové zamyšlení patří spíše do

toto zaměření – jen jsem jich za oněch zmíněných 13 let moc nepotkala. A tak kdybychom měli stavět na takových lidech, prostě a jednoduše dodnes nevysíláme. Zato jsem ale potkala hodně těch, kteří přišli a řekli – klidně tu budu kopírovat scénáře, ale rád/a pomohu, kde je potřeba. A tak z mnoha „pomahačů“ nebo třeba kluků na civilce dnes máme kvalifikované pracovníky i externisty. Opravdu to dělají „za hubičku“ nebo taky úplně zadarmo. Pravděpodobně nepodávají vždycky perfektní výkon. Ale srdce mají u toho. A je to slyšet.

Před samotným rozjezdem mi kolegyně z jiného rádia říkala: „Tohle nemůžete zvládnout ve vašem počtu lidí – musíte mít aspoň deset nových lidí, a to ještě stále budete pod tlakem!“ Měla pravdu – jsme pod tlakem. Někdy velkým. Ale tam, kde nám Bůh nedal jistotu placených zaměstnanců, přidal naděje z velkého počtu externistů. Vlastně mě stále nepřestává překvapovat, kolik lidí sem po své vlastní práci chodí. A říkám si, že tohle vlastně známe – i Gedeón stál s pouhými třemi stovkami lidí proti obrovské přesile. Ani nás není moc. A práce hora. Ale Gedeónovi tenkrát Pán Bůh řekl, že to dělá proto, aby bylo jasné, že nevyhráli vlastní silou, ale tou Boží. A tohle, myslím, platí pro nás stejně. Už rok vysíláme a rozhodně ne z vlastní síly. Kdybychom si čistě pragmaticky spočítali síly, peníze a lidi, tak by to nešlo. Ale ono to jde. Z Boží síly.

Jsem velice vděčná všem svým známým i oponentům. Nejen já, všichni v redakci hodně přemýšlíme o tom, co nám kdo radí nebo vytýká. Moc potřebujeme odezvy, kladné i záporné. Potřebujeme se znovu vracet k počátku a přemýšlet, co děláme, jak a proč. A buď to změnit, nebo dál stát proti přesile. Jako Gedeón. Aby byl vidět Bůh.

Kateřina Hodecová

Poslech Rádia 7 přes internet

Rádio 7 nabízí své internetové vysílání ve dvou formátech: **Windows Media Audio (WMA)** a **OGG**. Každý z těchto formátů je navíc k dispozici v několika tzv. datových tocích (rychlostech). Je nutno předeslat, že volba formátu není otázkou kvality – oba formáty nabízí velmi srovnatelnou kvalitu zvuku (pro běžného posluchače nerozeznatelnou), ale spíš toho, jaký softwarový přehrávač a operační systém na svém počítači používáte. **Pro uživatele Windows je nejjednodušší zkusit pustit vysílání ve formátu WMA, protože jeho podpora je standardní součástí většiny verzí operačního systému Windows.** Pokud ovšem nedáte dopustit na oblíbený přehrávač Winamp nebo používáte OS Linux, může vám víc vyhovovat právě formát ogg (i když i v těchto prostředích je formát WMA podporován).

Volba datového toku (rychlosti) vysílání závisí na rychlosti vašeho připojení k internetu nebo jeho tzv. datovém limitu. Platí zde víceméně přímá úměra – vyšší datový tok = vyšší zvuková kvalita (a naopak). Vysílání v nejnižších datových tocích (20 kbit WMA a 24 kbit OGG) je monofonní, ostatní jsou stereofonní.

Rychlost vašeho připojení musí být samozřejmě vyšší než datový tok poslouchaného vysílání. Pokud tedy máte pomalé připojení (přes mobilní telefon – GPRS nebo vytáčenou linku), vaše volba padá na nejnižší datové toky (20 nebo 32 kbit WMA, 24 kbit OGG). Tyto volby pro vás mohou být vhodné i tehdy, když máte internetové připojení rychlejší, ale nechcete si je poslechem rádia „brzdit“ pro účely jiného využití internetu (stahování, prohlížení stránek apod.). Optimální volbou je v tomto případě varianta 64 kbit WMA, která nabízí subjektivní kvalitu poslouchu jen o málo nižší než plný datový tok 128 kbit.

Druhým faktorem ovlivňujícím volbu datového toku vysílání je zmiňovaný datový limit připojení. Je to objem dat vyjádřen v gigabytech (GB), který můžete vašim internetovým připojením přenést v rámci vašeho internetového tarifu; při překročení datového limitu operátor většinou do

odpoledních nebo večerních hodin, kdy člověk odpočívá po práci. Sami uznejte, že při účtování faktur nebo mezd se prostě půlhodinové monotónní zamyšlení poslouchat nedá. Možná je Rádio 7 určeno pro jiné posluchače, ale to, že je šířeno po internetu samo o sobě určuje cílovou skupinu. Zkuste zvážit, co v konkrétních hodinách cílová skupina dělá. Přijměte to prosím jako názor jednoho posluchače. Zdravím a přeji požeňání. *Daniel P., e-mail*

konce účtovacího období sníží rychlost vašeho připojení nebo si účtuje další poplatky (některé internetové tarify mají přenos dat neomezený, v tom případě se vás tato pasáž netýká). Volba datového toku vysílání tedy závisí na výši limitu vašeho připojení, na tom, jak moc rádió přes internet posloucháte a kolik dat přenesete v rámci ostatního využití internetu. Pro orientaci vám může posloužit následující tabulka, která udává objem dat, který se přenese za 10 hodin poslouchu internetového vysílání při jednotlivých rychlostech:

Datový tok vysílání (kbit/s)	GB přenesených za 10 hodin poslouchu
20	0,1
32	0,15
64	0,3
128	0,6

Pokud tedy dáte dohromady výši vašeho datového limitu, času stráveného poslouchem internetového vysílání a objemu dat přenesených v rámci jiného využití internetu, vyjde vám, jaký datový tok pro poslech rádia zvolit, aniž byste datový limit vašeho připojení překročili.

Internetový portál www.play.cz.

Internetové vysílání Rádía 7 je technicky realizováno přes nedávno vytvořený internetový portál www.play.cz. Společnost Pozitiv, s. r. o., jejichž služeb využíváme a která zajišťuje technickou stránku vysílání celé řady internetových radií, dříve spolupracovala s portály www.atlas.cz, později www.live.cz. Pokud máte ve svých přehrávačích uloženy odkazy na vysílání z těchto dříve používaných portálů, prosíme změňte si je na aktuální.

V této souvislosti chceme rovněž upozornit na to, že Rádío 7 ani Trans World Radio nemá žádný vliv na reklamu ani žádný další obsah, který se během vysílání může zobrazovat v okně přehrávače nebo na stránkách portálu www.play.cz, a ani z této reklamy nemáme žádný příjem.

Jak také můžete propagovat Rádío 7?

Jednou z oblastí, ve které pociťujeme stálý nedostatek, je propagace vysílání Rádía 7. Řada forem reklamy je dost nákladná, jiné jsou zase naopak v podstatě zadarmo. Na propagaci Rádía 7 se můžete podílet i vy. Pro mnohé to není jistě žádnou novinkou – řada našich posluchačů doporučuje vysílání Rádía 7 v osobních rozhovorech, rozdává letáčky a programy. Pokud používáte internet a aktivně se účastníte různých internetových diskusí a chatů, můžete dát o vysílání Rádía 7 vědět i touto formou a oslovit tak relativně velký okruh lidí. Jak? Pokud téma, o němž diskutujete nebo chatujete, má alespoň nějakou spojitost s některým z pořadů, který na Rádíu 7 vysíláme, můžete v rámci diskuse na naše vysílání poukázat a doporučit je – a to přímo s uvedením naší webové adresy. Je zde samozřejmě potřeba udržet zdravou míru a Rádío 7 zmiňovat a doporučovat skutečně jenom tam, kde je nějaká tematická souvislost s obsahem vysílání, tak, aby tato forma propagace nehraničila se spamem.

(K dispozici máme také letáčky Rádía 7 v několika provedeních, máme speciální letáčky propagující dětské vysílání. Vše je k dispozici i pro vás, můžete si objednat

✉ Milé TWR, chci Vám poděkovat za pořad odvysílaný na ČRo Plzeň. Jsem obzvláště rád za vstupy evangelických farářů. Třeba písně br. faráře Karáska mám rád, taky si je hraji na kytaru. V sobotu mne nejvíce oslovila ta píseň, kde ke konci zpívá: „Jdi a nehřeš více, haleluú“. Dál jsem již vysílání neposlouchal, ona píseň mi stačila. Vypnul jsem rádío a díval se dlouho z okna a cítil jsem, jak je Ježíš skvělý, když tato slova řekl. Karásek mi Ježíše přiblížil tak, jak

a rozdávat. Také máme poslední zbytky Rozetek R7 (papírová kolečka pod hrníčky), které rádi věnujeme do kaváren, restaurací a podobně. Kontaktujte nás a ptejte se na možnosti propagace. V případě zájmu většího počtu lidí rádi přijedeme za vámi.)

Děkujeme.

Ze zahraničí

Setkání s producentkou pořadů „Ala Diary“

Nesmírně jí leží na srdci práce s mládeží v arabském světě. Ve chvílích, kdy mluví o mladých lidech, jí z očí sálá vnitřní plamen. Má je moc ráda. Kdo tato producentka je? Sama říká, že programy TWR, zaměřené na arabskou mládež, přinášejí výsledky a mají velký dopad v oblasti jejího působení.

Na partnerské konferenci prohlásila: „Mládež je tak zvláštní – ve svém způsobu myšlení i v reakcích. Snažíme se programy připravovat tvořivě, abychom mladé lidi zaujali. – V našem arabském kulturním prostředí nejsme zvyklí mluvit otevřeně o citlivých věcech. V tomto pořadu se snažíme být svým způsobem průkopníci, a tak mluvíme o tématech jako homosexualita, pornografie atd. Odvážili jsme se a mluvíme s nimi tak, jako kdybychom chodili v jejich botách. Ano, je to dobré a opravdu účinné, když děti oslovují jiné děti a mládež oslovuje mládež.“

Panda navštívila setkání evropských partnerů TWR

Zářila červeným sakem a širokým úsměvem, když na podiu vítala svého černobílého huňatého kamaráda. Pansy, medvěd panda v životní velikosti, doprovodil svou přítomností Normu Fisherovou, autorku „Podobenství pandy“ – nového dynamického způsobu oslovení dětí evangeliem.

Hlavní téma celé konference zahrnovalo i „oslovení dětí“ a Norminy seriály dětských příběhů jsou navrženy tak, že je možné podle nich vytvořit rozhlasová dramata, písničky, tance i další aktivity. Jedná se o přibližně 40 zápletek postavených na Bibli. Žít děti příběhy z Božího slova je Norminou srdeční záležitost. Spolu s manželem Hansem spolupracují na zasažení mladých myslí a srdcí zvěstí o Pánu Bohu.

Kde by byl Ježíš?

(Výňatky z řeči prezidenta TWR International, Dr. Davida Tuckera.)

Když jsem v Boží přítomnosti a klečím před Ním, myslím si: *Kde by asi v dnešním světě byl Ježíš, kdyby tu teď fyzicky žil? Kde bychom Ho asi našli?*

Jsem přesvědčen, že by si povídal s dětmi, protože by viděl tři miliardy dětí a mládeže našeho světa, a většina z nich nemá o Ném ani ponětí.

Také by mluvil s ženami dnešního světa – devadesát procent členů církve v Angole jsou ženy. Muži prožili strašlivé věci, které prováděli jejich krajané, a tak nechtějí mít s Bohem nic společného. Ženy však s nadějí vzhlíží k Bohu. Náš Pán Ježíš by se určitě obracel i k ženám.

Podívejme se společně na sirotky, na domácnosti v Africe a v Indii. Tady je mnoho sirotek, jimž rodiče zemřeli na AIDS. Jsou bez naděje, bez jídla, bez vzdělání. Kde by byl Ježíš? Co by dělal?

V našem západním světě máme úžasné biblické školy, řečníky, učitele. A máme Bible – v angličtině existují překlady pro mládež, pro osamělé matky, pro ženy v domácnosti a podobně. **Jenže!** Když se budete pohybovat po Africe, Blízkém východě a Asii, zjistíte, že si Bibli nemožnou přečíst 2/3 světové populace. Komu by se asi Ježíš věnoval? Chodil by po cestách? Posadil by se u studně? Seděl by u táborového ohně? Seděl by v pouliční kavárně? Jsem přesvědčen, že ano!

jsem nyní na jaře ještě nezažil. Milan K., Tachov ☒ Ráda bych poděkovala všem pracovníkům v TWR za skvělé pořady. Rádio 7 poslouchám přes internet živě i ze záznamu. Pořad Klub maminek poslouchají někdy i naše „dámky“ na mateřské dovolené, které se scházejí pravidelně každý týden. Obnovili jsme také scházení sester všech generací a dělám si naději, že i tam použiji alespoň zkrácené nahrávky některých témat. Díky také, že si zavete i do

Evropa potřebuje čerstvý dotek Božího Ducha skrze **Boží slovo**. Náš současný svět to nesmírně potřebuje. Proto se vize TWR nezměnila.

Pane, pomoz nám dotknout se lidí, kterých by ses dotýkal i Ty.

Pane, pomoz nám pečovat o lidi, o které by ses staral i Ty.

Pane, pomoz nám oslovit lidi, se kterými bys mluvil i Ty.

Pane, pomoz nám mluvit s mocí.

Názorné znázornění partnerství

Proč jenom jde ředitel evropského TWR na stupíněk s náručí klacků? Copak si tu bude rozdělávat ohniček? Tuto otázku si kladli delegáti partnerské konference.

Když si k sobě zavolal ředitele TWR střední Asie, údiv ještě vzrostl. O co mu jenom jde?! Brzy to ale bylo jasné. Požádal ho, bývalého šampióna ve wrestlingu, aby zlomil dřevěnou tyčku tlustou tak dva až tři centimetry. Pak ho požádal, aby zlomil dvě tyčky najednou. To už bylo těžší, ale přesto to pro svalnatého bývalého šampióna nebyl problém.

Nakonec ale Werner vzal všechny tyčky najednou a řekl: „A teď zlom tyhle!“ Mladý ředitel si ten svazek položil přes koleno a vši silou se ho snažil zlomit. Snažil se ze všech sil, ale nepovedlo se mu zlomit ani jeden z nich.

Všem bylo jasné, co tím chtěl vyjádřit.

(Tyto úryvky jsou převzaty z Infoservu, sv. 27, č. 2)

U Zemanů na návštěvě

Nebyvá zvykem, že bychom zveřejňovali mnoho ze soukromí našich pracovníků. Ale tentokrát děláme výjimku, protože rozhovor, který zde zveřejňujeme, byl původně určen pro jeden brněnský sborový věstník a my ho s laskavým svolením vydavatele i Zemanových zveřejňujeme i zde.

Daniel Zeman pracuje v týmu TWR-CZ od roku 1997. Předtím spolupracoval jako dobrovolník, pak nastoupil jako „voják“ civilní služby a zůstal jako řádný pracovník. Už dlouhou dobu pracuje jako vedoucí technik naší redakce a je vynálezcem, projektantem i řešitelem veškerého technického vybavení používaného v TWR-CZ. Není zde dostatek prostoru pro výčet jeho práce. Naopak, dnes jdeme do jejich rodiny.

Daniel si v roce 1998 vzal za manželku Zuzanu (neřekneme jí nikdo jinak než Zuzanka) a v roce 2002 se jim narodila dcera Verunka. A to už je období, kdy do jejich soukromí nahlédlo mnoho lidí. Verunka se narodila s velmi těžkým handicapem a společně s nimi jsme mnozí na modlitbách zápasili o její život. Dnes má Verunka 4 roky, a přestože zdaleka není zdravá a nemá stejné možnosti jako většina jiných dětí, má v sobě úžasné klady náboj a je důkazem toho, že Bůh ji zdaleka nepřehlédl. Naopak. Takže nakoukněte do jejich domova – otázky za vás tlumočí Lenka Libánská.

Dane a Zuzko, jak se vám podařilo přijmout tuto skutečnost?

Zuzka: *Já ji přijímám každý den znovu. Věřím, že Bůh nás zná a miluje a je dobrý a že se mu nic nevymklo z rukou. Jsou chvíle, tak jak to už v životě chodí, že kolísáme, tápeme, ptáme se. Ale víra, naděje a láska trvá. A tak jsou dny, kdy se cítím naplněná, radostná a požehnaná. Pak jsou chvíle sebelítosti, hněvu, beznaděje a strachu, že to neutáhnou fyzicky, co bude dál. Ale ve ztišení, v Boží náruči, si nakonec uvědomím, že nejvíce záleží na věčnosti. A tam vidím celou naši rodinu v Božích láskyplných rukou, jak nás objímá a utírá nám slzy a Verunka mu běží vstříc a skáče do náručí...*

Dan: *U mě to přijímání probíhalo postupně, nebo vlastně spíše stále probíhá. Přece jen o miminko nebo batole pečuje a vnímá jej daleko víc maminka, takže v tom nejranějším*

sobotních pořadů na Proglasu hosty, kteří mají co posluchačům předat. Rut M., Vsetín
✉ Ahoj TWR a Rádio 7. Zdravím v Pánu a přeji Jeho milost a podporu pro vaši službu. Říká se, že v nouzi poznáš přítele. To platí i v mém případě, kdy se mi ve chvílích tísně a smutku stává TWR někým opravdu blízkým, kdo mi přináší slova naděje a potěšení. Právě když procházím zkouškami a zapnu si rádio, cítím, jak je pro mne nepostradatelné a potřebné. Slovo

dětství jsem třeba ze svého pohledu neviděl až takový rozdíl mezi zdravými dětmi a Verunkou, protože přece jen chodit neumí žádné miminko a mluvit taky ne. Takže určitým způsobem důsledky toho postižení jsou pro mě viditelnější a citelnější teď, v pozdějším věku, kdy už rozdíl mezi Verunkou a zdravými dětmi je daleko patrnější, jde o začlenění se do dětského kolektivu apod.

I v této zkoušce jste vnímali Boží vůli jako dobrou?

Z: Není to otázka minulosti, že jsme něco vnímali, my vnímáme pořád. To, že Boží vůle je pro náš život dobrá, přijímám vírou. Můj oblíbený verš od doby mého obrácení, asi ve 14 letech, je: „Mé úmysly s vámi znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji a ne o trápení.“

D: Nelze to říci takto v minulém čase, protože tato zkouška stále trvá a Boží vůle se v ní učím vnímat; rozhodně jsem ale dospěl k přesvědčení, že věci – okolnosti, které vnímáme jako negativní, nakonec mohou „v Boží režii“ vést k dobrému cíli, a naopak, někdy se zdá, že jde všechno hladce správným směrem, a po čase se ukáže, že ten směr správný není.

Zuzko, ty jsi byla s Verunkou mnohokrát hospitalizována v nemocnici. Co ti v takových situacích nejvíce pomáhalo?

Z: Musím přiznat, že na nemocnice vzpomínám velice nerada. Vždy mě potěšilo, že jsem věděla, že je někdo, kdo se za nás modlí. Moc mě povzbudila SMS typu: „Každou hodinu se za vás budeme modlit,“ nebo jednoduše „Modlíme se za vás“. A potom také verše z Bible. V těch těžkých chvílích jsem nevěděla, kde Bibli otevřít, čtení chronologické či studijní mi v těžkých chvílích nešlo. Ale tyhle trefné a vybrané verše mými sourozenci v Kristu mě povzbuzovali.

Myslíte si, že vás tato životní zkušenost něčemu naučila?

D: Určitě. Například, co to znamená důvěřovat Bohu – jak mu můžu důvěřovat, když na nás dopouští takové problémy? Poznávám, že Bůh skutečně zpravidla neodstraňuje „každý kamínek“ z naší cesty, ale dává nám sílu potíže na této cestě překonávat. To jsem sice slyšel předtím už mnohokrát, někdy jsem si říkal, jestli to není jen fráze, to by přece mohl říct každý, ale teď z vlastní zkušenosti poznávám, že to fráze skutečně není.

Z: Moc ráda bych řekla, že teď se netrápím zbytečnostmi, že jsem tolerantnější, citlivější, že více hledím k podstatnému... Ale s určitostí to říci nemohu. Neznám se natolik a nedokážu se vidět zvětšit. Známe se uvnitř a tam se těžko kdo z nás vyzná. To ví s určitostí jen Bůh a on nás vychovává a já mu věřím, že na to stačí!

Může být pomoci i druhým?

D: Myslím že ano.

Z: Určitě. Církev je složená z údů a pokud se takto vnímáme, pak se to odrazí v celém těle.

přítel rozhodně není nadnesené. I když nejde o dvoustranný rozhovor. Pokud ke mně skrze Vás mluví Pán, je stejně lépe mlčet a pozorně naslouchat. Ať Vás Pán nadále podporuje a žehná Vám. Milan M., Habartov ✉ Vážení přátelé, v sobotu jsem při jízdě autem zapnul Radio Proglas a vyslechl Váš pořad – rozhovor s vyléčeným narkomanem. Jeho svědectví bylo velmi sugestivní. Poslouchali jsme s manželkou i s patnáctiletým synem každé slovo. To, že se

Zuzko, vím, že máš na starosti přípravu programu nedělní besídky v líšeňském shromáždění. Pověz nám něco o líšeňské besídce.

Z: Líšeňská besídka je poměrně malá a tak pracujeme i s dospěláky a besídku tak mnohdy tvoří i dospělí ☺. Fakt je, že v rámci shromáždění máme asi půlhodinku věnovanou dětem, ale ráda zařazují aktivity vyžadující spolupráci rodičů i dalších dospělých. Vidím v tom sjednocující prvek, druh mezigeneračního spoluprožívání společenství. Další přínos vidíme v tom, že některým hostům je tato část shromáždění obzvlášť dobře srozumitelná, jednoduše vysvětlující základy biblického poselství.

Možná ti práce s dětmi pomohla i v další tvé službě v TWR, kde jsi redaktorkou pořadů pro děti s názvem „Piškotky“.

Z: Psaní pro rozhlas je pro mě veliké novum. Dan ani já jsme toto nikdy nečekali. Naopak. Já a rádio? Nikdy. Už jsme to jednou „za mlada“ zkoušeli a bylo to hrozné. Nikdy mi psaní moc nešlo, hlas nic moc – zkrátka raději pracuji celá a s dětmi před sebou, zněla moje první reakce na dotaz Petky Eliášové, jestli bych něco nevytvořila. Ale budu se modlit. A tak při žehlení prádla se to stalo, modlila jsem se, přemýšlela nad dětmi, a pak se mně hrnuly nápady a já musela jít psát a nechat žehlení. Pak jsem se doma zkusila nahrát. První a jako jediný mě mohl nejprve slyšet Dan. Jestli to schválí on, pak jdu dál. A jeho slova zněla „Zuzanko, ty jsi hlasově o něco vyspěla.“ Potom jsem to poslala Petče a ta to pustila Rozitě. Nakonec jsem od nich dostala „požehnání“ a první rok malinkaté spolupráce mám za sebou a musím říci, že mě to baví.

Neodpustím si ještě jednu poznámku na okraj. Nechala jsem se námětově inspirovat materiálem přeloženým od babičky Drahůšky Zemanové s názvem Boží zprávy v přírodě, který mi kdysi Irča (teta – pozn. redakce) darovala se slovy: „Babička se léta modlíla, aby to někomu pomohlo. Ale zatím nikdo neví, co s tím. Třeba se ti to bude hodit.“ Já se potom několik let modlíla, co teda s tím a leželo mi to na srdci. A potom přišel klub s nevěřícími dětmi, ještě když jsem učila a už jsem věděla, že budu vycházet z tohoto materiálu. Potom jsme tím začali ve sboru v Líšni a následovalo rádio. Dnes si již náměty vymýšlím sama, ale jsou na podobné bázi, pro něž mi byl návodem právě tento babiččin poklad.

Na většině pořadů v TWR se „ze zákulisí“ podílí Dan jako technik, zvukař, režisér a jako co ještě?

D: V TWR mám na starosti především techniku – hladký chod všech zařízení potřebných k natáčení, výrobě pořadů a vysílání a počítačovou techniku. Natáčím, technicky připravuji některé pořady a také se podílím jako moderátor na živém vysílání Rádía 7.

Dane, přináší ti práce v TWR pocit uspokojení či dokonce radost?

D: Ano, určitě přináší. V každé práci jsou samozřejmě věci, které by člověk zrovna dělat nemusel ☺, ale z celkového pohledu mě práce v TWR do značné míry naplňuje. Je to dáno jednak podstatou té práce – práce s nahrávací technikou mě bavila už od raného dětství – ve spojení s nadějí, že ta práce má nějaký smysl.

Jak se vám daří skloubit péči o rodinu s vaší prací?

Z: Díky toleranci Dana a Verunky a jejich pomoci a hlídání babiček. Dan není typ, který by měřil moji lásku k němu vyvažováním nebo naklizenou domácností. Zařídil mi domácí pracovištětko, kde mohu tvořit na počítači a vychází mi vstříc v nahrávacím čase. Ten může být více méně v dopoledních hodinách, kdy je Verunka ve školce nebo když mohou hlídat babičky. Verunce jako první předčítám svoji tvorbu a sleduji její reakce.

Dan mi také umožní zavřít se v pokoji a vymýšlet a zkoušet si před zrcadlem besídku a hlídá Verunku, aby mě nerušila. Taky ví, že když sedím zamyšleně nad papírem, počítačem a Biblí, není radno se mnou mluvit a říká: „Tiše, tiše, pan učitel píše...“ Já na práci potřebuji

takové informace dostávají na veřejnost, je velmi záslužné a určitě osloví mnoho jak mladých lidí, tak i dospělých. Manželka je učitelkou na učilišti a právě řešili podobný případ jednoho studenta, který se dostal do začarovaného kruhu drog. Je-li to možné, prosím o zaslání nahrávky tohoto pořadu. Případně prosím o sdělení, jestli je možné si jej stáhnout z internetu. Ludvík M., Perná ✉ Vážení a milí pracovníci Rádía 7, zdravím Vás a děkuji za Vaše dilo, které

opravdu klid a nemám ráda, když mi někdo vstoupí do toku myšlenek. Těžko se mi potom vrací. Vypadám u toho asi hodně vážně a přísně, tak musím občas rozptýlit Danovy obavy, že se opravdu nezlobím, jen přemýšlím.

D: Myslím, že se to daří stále lépe, i to jsem se ale v průběhu let musel učit. Když člověk dělá práci, která ho baví, kolikrát se v ní „zapomene“, například chce mít vyřešenu nějakou pracovní záležitost dokonale do sebemenšího detailu, i když doma zatím čekají třeba zdaleka ne tak zajímavé, ale neméně nebo spíš více důležité záležitosti s péčí o rodinu a domácnost. Takže v tomto musím neustále s Boží pomocí hledat tu správnou míru, a někdy prostě nechat nějakou věc, pokud to jde samozřejmě, nedořešenou do dalšího dne (i když bych tomu tak rád co nejdřív „přišel na kloub“) a jít se věnovat věcem, které jsou v tuto chvíli důležité. Při práci „na Božím díle“ může být někdy pokušením si tím vnitřně omlouvat svoji menší angažovanost v rodině, jsem ale přesvědčen, že rodina i práce (a to i práce „na Božím díle“) mají své dané místo a důležitost, a že rodina z tohoto důvodu nesmí z dlouhodobého hlediska trpět.

Přejdeme opět k rodinnému zázemí. Které vlastnosti si nejvíce vážíte na tom druhém?

D: Důvěra Bohu.

Z: Dan umí udělat po konfliktu první krok ke smíření a poslední dobou i konflikt zmírnit.

Daří se vám být dobrým tatínkem a maminkou?

Z: Slovo dobrý má pro mě dva významy. Ten školácký říká, že je to oznámkováno trojkou. Tak to bych se sem možná mohla zařadit, i když bych si moc přála být výbornou mámou! A ten druhý je Boží – jedině Bůh je dobrý. A tak o to usiluji, i když dokonalá zdaleka nejsem. Dá to práci být dobrou mámou, ale ukládám ji do mé nejdražší Verunečky.

Pomáháte si navzájem? Jak, čím?

D: Zuzanka vytváří výborné domácí zázemí, hlavně pohodu doma.

Z: Mimo duševní, duchovní a modlitební podpory také zcela prakticky. Když je Dan doma, přenechávám mu většinu zvedací manipulace s Verunkou. A tak Verunka už ví, že z nočnicku nebo ze židle ji bere táta, když je doma, a tak už ve vhodnou chvíli volá: „Táto, můžeš odebrat tu dceru!“

Čím dál více si uvědomuji, že bez Dana a jeho svalů, řídicích, technických, orientačních a intelektuálních schopností by můj život byl velmi těžký. A bez jeho objetí a uznání smutnější ☹.

Co dělá Verunka nejraději?

D: Poslouchá příběhy a pohádky, „čte“ v obrázkových knížkách, má ráda společnost a legraci.

Z: Verunka má nejraději knížky a loutkové divadlo. Má dobrou mechanickou paměť. Miluje písničky, básničky, pohádky, biblické příběhy a verše. Momentálně si ráda hraje na obchod a na miminko. To si pak lehne na zem a pláče, kopá nožičkami a já ji musím uklidňovat. Už se těším až toto období pomine ☺. Verunka se ráda modlí a to jsou pro mě jedny z nejhezčích chviliek. Také mě těší, jak umí ocenit, když jí

už přineslo tolik požehnaní do mého života. Bylo mým dávným snem moci si kdykoliv zapnout rádio a slyšet z něj křesťanské slovo, muziku, čtení z Bible, úvahy nad ní... a přijmout tak rychle a snadno povzbuzení a opětovné nasměrování na Pána Ježíše. Jsem maminka tří malých dětí na mateřské, tak se mi čas (resp. večer pak síly na čtení Písma a modlitbu) nehledá zrovna snadno. Vaše vysílání je přesně to, co potřebuji. Nedávno před našim domem

pomáháme a vozíme. To se ozve: „Kdo tě veze?“ Já na to: „No přece máma.“ A ona: „Děkuji ti, maminko!“

Zuzko, jak vypadá s Verunkou váš obyčejný den?

Z: Mimo prázdniny, víkendy a nemoci začínáme v 6 hodin prvním ranním cvičením. Potom následuje běžné ranní vypravování a snídání. Dan odváží Verunku do školky a já začínám svoji domácí „kancelář“ – koordinace návštěv lékařů (asi u 12 specialistů pravidelné kontroly a rehabilitace), zajišťování ortopedických pomůcek a potřeb a k nim potřebné úřední doklady, vyhledávání specializovaných informací na internetu, domácí práce, přípravné práce sborové a rádiové, publikování do internetových stránek Bdelia, výroba didaktických pomůcek, čas na vlastní doktory, holiče apod., návštěvy maminek s postiženými dětmi. V poledne vyzvedávám Verunku v mateřské školce na Hlínkách a následuje odpolední rehabilitace, svačina, hry, pobyt venku, večerní rehabilitace, večeře, hygiena, rodinné ztišení, ukládání ke spánku. A já potom volím další aktivity dle zbylé energie – za chodu, ve stoje, nebo vsedě, či vleže a spánkem. V případě, že má Verunka nějakou plánovanou lékařskou prohlídku nebo rehabilitaci, do školky nejde a moje aktivity jdou stranou.

Na závěr se vás zeptám, co je dobrého na tom, že nás Bůh tak dobře zná?

Z: Nemusím Mu nic dlouze a zbytečně vysvětlovat.

D: Ví, co ještě uneseme a co už ne.

A co je na tom nepříjemného?

Z: Myslím, že je to pro Boha na nás dost ošklivý pohled. Tedy nebýt očišťující Kristovy filtrace.

D: Bůh přesně ví, které oblasti našeho života jsou ještě neproměněné a přetváří je ke svému obrazu, přestože je nám to třeba nepříjemné.

Očekáváte od Boha to nejlepší?

Z: Ano, ale rozhodně si nemyslete, že jsem blázen ☺.

D: Učíme se to.

Co nového v Plzni

TWR-CZ vysílá na frekvencích Českého rozhlasu Plzeň dva pořady – v sobotu v 7 ráno po zprávách hodinovou Křesťanskou vlnu a po zprávách ve 21 hodin večerní Křesťanskou vlnu. Nově se objevuje jednou za měsíc pořad Rádia 7 Řeka života v Křesťanské vlně také v neděli ráno.

Spolupráce TWR s Českým rozhlasem Plzeň je tradičně a po dlouhá léta vynikající. V září na velké pracovní poradě techniků a moderátorů Českého rozhlasu Plzeň s managementem rádia bylo TWR a jeho moderátoři zhodnoceni jako jedni z nejlepších. Tato pochvala nás těší.

V červnu došlo ke změně na pozici ředitele ČRo Plzeň – Vladimíra Baka vystřídal Zdeněk Levý. Vladimír Bako v rozhlase zůstal jako odborný referent pro investice a opravy. Jeho přínos pro křesťanské vysílání v Plzni byl nesporný, právě on byl jeho tvůrcem a dlouholetým obhájcem v dobách, kdy jsme se vysílat na veřejnoprávním médiu teprve učili. Jsme panu Bakovi vděční za to, že to s námi vydržel, že nám věřil a umožnil nám, abychom se dělat pořady pro státní rozhlas naučili. Na tom mají samozřejmě velký podíl také technici, editoři i šéfredaktorové. Současného ředitele zatím neznáme, ale šéfredaktor Pavel Maršát nás povzbuzuje a podporuje.

V programu Křesťanských vln došlo v uplynulém období k několika změnám. Pro pracovní přetíženost opustil dočasně řady moderátorů Petr Plaňanský (od ledna 2007 by zase měl pravidelně sedávat za mikrofonom našeho vysílání). Také jsme přestali zařazovat hudební pořad Jednohubky, na který převážně starší posluchači reagovali dosti negativně. Naopak jsme do

do zrekonstruovaného tramvajového kolejíště položili jako koberec pruhy již vzrostlé trávy, kterou několikrát denně zavlažují otočné ostříkovače. Tráva je stále krásně zelená a očividně prosperující, tak si připadnu i já při poslechu Vašeho internetového rádia – obcerstvená, nabírající novou sílu a radost. *Martina, Plzeň* ✉ Zdravím všechny Noční mýry. Opravdu se mi povedlo vydržet poslouchat až do konce, než jsem dožehliha. Musím se ozvat, abych potěšila

večerních Křesťanských vln začali pravidelně zařazovat cestovatelský magazín Za obzor z dílny Rádia 7. O zařazení Řeky života do nedělních Křesťanských vln už byla řeč.

Snažíme se také spolupracovat s našimi předními odborníky, především biblisty, jako jsou Jan Heller, Petr Pokorný, Jan Sokol, Pavel Hošek, David Javornický a další. Pro ranní Křesťanské vlny jsme vybrali nová zajímavá témata, např. korupce, čas, stres, antisemitismus, evoluce, konflikt, smrt, věčný život atd. Karel Řežábek bude nadále jednou za měsíc vysílat své kontaktní pořady, ve kterých otevírá závažná témata vztahující se k lidskému prožívání, spiritualitě i vztahům.

Navázali jsme také spolupráci s vydavatelstvím Vyšehrad, které hodlá vydat knihu rozhovorů nad Bibli s profesorem Janem Hellerem – asi polovinu knihy tvoří rozhovory, které byly odvysílány v Křesťanských vlnách ČRo Plzeň. Kniha by měla vyjít koncem tohoto roku.

Vysílání TWR na vlnách Českého rozhlasu Plzeň je naší výkladní skříní. Jsme proto potěšeni posluchačským zájmem – podle průzkumů poslechnovosti nás v 7 ráno začíná poslouchat 20 000 posluchačů a v 8 hodin je to už dvakrát tolik. Naše pořady by se v dohledné době měly také objevit v Rádiu na přání na internetových stránkách Českého rozhlasu (v sekci Náboženství), kde je bude možno poslechnout i stáhnout. Těšíme se tedy na nové posluchače i na jejich ohlasy.

Loučení s pracovníky

31. říjen 2006 bude posledním pracovním dnem v TWR-CZ pro Rozitu Mertovou a Ondřeje Malinu.

Rozita Mertová jako externí dobrovolník spolupracovala s TWR-CZ téměř od jejího založení v ČR. Její spolupráce postupně narůstala a po absolvování jednoho redaktorského semináře se rozhodla nastoupit do TWR-CZ na plný úvazek. Bylo to v lednu 2002 a její nástup byl velmi spontánní. Rozhodla se pracovat bez nároku na mzdu a to přesto, že na ni byly kladené úplně stejné nároky jako na každého jiného pracovníka. Tento vstřícný krok trval plný jeden rok, během kterého si (za vydatné pomoci svého manžela) sháněla sponzorské krytí vlastní mzdy do budoucna. Od ledna roku 2003 pak mohla začít pobírat mzdu plně krytou sponzorskými dary.

O důvodech svého rozhodnutí opustit tým pracovníků píše osobně na jiném místě této Antény a my můžeme jen dodat, že práce, kterou společně s námi dělala, nebude Bohem zapomenuta. Jsme vděční za její akční přístup, za obrovskou vnitřní snahu o porozumění cílům a smyslu naší práce, za propagaci a dobrý vliv na kolektiv i posluchače. Její rozhodnutí nás mrzí, ale v každém případě jí přejeme Boží provázení a požehnání v její další práci.

Ondřej Malina nastoupil do TWR jako voják civilní služby (2000). Vyjukaný a svěbytný kluk se ukázal také jako šikovný a téměř všehoschopný, protože postupně do TWR-CZ málem protlačil celou rodinu (mladšího bratra na civilku a maminku, která je dnes naším stálým pracovníkem). Na civilce se zapracoval na zručného technika, ale stejně jako technické nadání v něm dříme a občas v erupci propuká touha po dobrodružství, adrenalinu a poznávání nového. Nic z toho však nebrání jeho osobitému a upřímnému vztahu k Bohu, který prožívá napříč tradicím a formám. Po civilce (2001) odešel z TWR svěbytný, ale už ne vyjukaný mladý muž. Po několika měsících se vrátil, rozhodnut pokračovat v práci technika. Vrátil se ale jiný člověk – rozvázný, plný energie a rozhodnutý pracovat v misii, přestože adrenalin v jeho krvi zůstal. Pracoval převážně jako technik – specialista především na práci v hudebním studiu, ale také v programové tvorbě a v neposlední řadě na systémových technických úkolech.

O dalších podrobnostech píše osobně na jiném místě této Antény a my mu přejeme požehnaný „let“ životem s vděčností za roky, které jsme v týmu společně prožili. Nejen jeho lezecké schopnosti nám budou chybět.

Katku ve studiu, která čeká na reakce. Snad nebude vadit, když budu i trochu sarkastická. Tuhle odpověď jsem přesně čekala, že člověk to musí odevzdat Ježíši. Ale mně nešlo o šidítka – mně šlo spíš o praktický návod, jak se sebestředností bojovat v těch malých všedních věcech. Marie K., e-mail ✉ Dobrý den, poté co jsem získal připojení k internetu, začal jsem poslouchat také některé pořady vzdálených pozemních rozhlasových stanic a také

O rozhodnutí Rozity Mertové a Ondřeje Maliny jsme se dozvěděli v srpnu. Personální problém jejich náhrady byl akutní. Měli jsme z minulosti dvě zkušenosti při hledání spolupracovníků. Ta jedna spočívala v tom, že i když jsme inzerovali pět let potřebu spolupracovníka, nenašel se ani jeden vhodný. Ta druhá byla taková, že když jsme před rokem potřebovali 10 až 15 nových spolupracovníků, mohli jsme během pár měsíců vybrat z 30 vhodných uchazečů. Jak to dopadlo tentokrát, to se dočtete v příštím vydání Antény.

Několik osobních slov od Rozity

Po pěti letech opouštím křeslo stálého člena redakce TWR-CZ a vracím se k externí spolupráci. Ta začala už v roce 1992, dávno před mým nástupem do plného pracovního úvazku.

Zastávám názor, že veškeré naše rozhodování (tedy i moje) se odehrává ve třech rovinách. Zohledňuje faktory tělesné (to, jak se cítíme fyzicky), duševní (vztahy s nejbližšími lidmi) a duchovní (hledání živého kontaktu s Bohem). Vzniká tak pohyblivá mozaika souvislostí, jejichž sepsání by vyžadovalo zručnějšího pisatele, než jsem já, a přesahovalo by rámec této informace. Takže jen jeden střípek z mozaiky:

V současné době je náplní mé činnosti redaktorská práce, dramatická rozhlasová tvorba a také vlastní pořad určený romské menšině a lidem, kteří se jí věnují. To poslední jmenované je nyní impulsem mého rozhodnutí. Půlhodinový rozhlasový týdeník hudby a slova určený romskému etniku původně vznikl na objednávku romského internetového rádia a byl to jen „bonbónek“ k mé práci v TWR-CZ. Jeho formu i obsah jsem postupně rozvíjela až do současné podoby. Cílová skupina posluchačů tohoto speciálu jsou věřící vychovatelé v dětských domovech a diagnostických ústavech, sociální pracovníci a učitelé, kteří mají možnost pozvat posluchače do klubovny nebo do církve na čaj a k poslechu internetového vysílání. V magazínu jsou podněty pro další neformální rozhovory jak o biblických tématech, tak o specifických rysech romské kultury. Pořad také ukazuje, jak se k těmto tématům staví samotní Romové. Součástí magazínu je mimo jiné osvětově cílená publicistika, rozhovory s významnými romskými osobnostmi, četba Bible v romském jazyce s českým překladem. Mým záměrem také bylo a je dát pozitivní vzory romským dětem (mimo jiné vybiráním protagonistů tohoto pořadu z řad Romů), seznámit posluchače s tradičními hodnotami romské kultury (tzv. *romipen*), z nichž se mnohé pod vlivem asimilace přestaly v rodinách uplatňovat – o ústavech náhradní péče nemluvě. Za nejdůležitější považuji konfrontovat tradiční romské pojetí Boha a křesťanství s tím, jak je prezentuje Bible, navázání kontaktů s vedoucími romských skupinek a případnou spolupráci.

Tak se stalo, že můj záměr s tímto pořadem začal přesahovat rámec mé práce v TWR. Také naplnění tohoto záměru už vyžaduje mnohem víc a v širších souvislostech, než je jen samotná příprava pořadu a jeho odvysílání. Patří sem také (a snad i především) vybudování osobních vztahů se subjekty, jimž je pořad určen. Protože je mi tato práce blízká, rozhodla jsem se udělat vše, co je v mých silách, pro její realizaci. A to nemohu dělat souběžně s pracovním úvazkem v TWR-CZ.

Za čas, který jsem mohla prožít v „naší“ redakci, jsem Bohu vděčná a považují se stále za členku týmu, i když od listopadu už externí a doufám, že mne tak budou nadále přijímat i kolegové z redakce a také vy, milí přátelé a posluchači TWR.

Několik osobních slov od Ondřeje

Těžko tomu uvěřit, jak ten čas rychle letí. Zdá se mi to jako včera, když jsem se poprvé přišel podívat do TWR. A přitom už je tomu více než 7 let. Během té doby jsem v TWR-CZ zažil mnoho

internetových rádií. Mezi jinými tedy i Rádio 7, kde poslouchám hlavně dva pořady – Světem Bible a Pohovka. Zjistil jsem, že Pohovka je pořad celkem dobrý, i když má kolísavou úroveň – to podle toho, kdo ho momentálně uvádí. Přiznám se, že se mi více než množství jednotlivých interpretů líbí jejich profily, i když jsem zatím slyšel jen jeden – Rebeccu St. James. Můžete prosím uvést i profily následujících: J. M. Talbot, Amy Grant, Petra? Na závěr Vám přeji

požehnání, vzrušení z nových věcí a radosti ze společné práce na Božím díle. Ale jak se píše v biblické knize Kazatel „Všechno má svůj čas...“ A já teď vnímám, že je čas jít dál, vyjít ze zajetých kolejí a začít naplno prozkoumávat, co pro mě Pán Bůh nachystal. Moje rozhodování bylo ovlivněno celou řadou důvodů a podnětů. Ten asi hlavní je, že ve svých 15 letech cítím, že nastal čas „postavit se na vlastní nohy“ (doposud jsem bydlel v rodičů, což mělo své výhody, ale myslím, že to tak nemá být věčně ☺). Současně vidím, jak mi Pán Bůh otevírá dveře jinde. Možná se k vám doneslo, že se stěhuju do Prahy – no tak je to pravda! Možná to souvisí s mou (již zmiňovanou) touhou po adrenalinu a dobrodružství (když vyjít ze zajetých kolejí a odstěhovat se, tak pořádně ☺), ale zasvěcení ví, že k tomu mám i další důvody (hlavně jeden ☺).

Mám pocit, že je to tak trochu jako mozaika, která mi dohromady dává celkový obraz o mé další cestě.

Jsem Pánu Bohu velmi vděčný za ty roky, které jsem tady (v TWR-CZ) mohl prožít, a za vše, co jsem se mohl naučit a přijmout. Pokud to bude možné, tak bych rád s TWR-CZ i v budoucnu spolupracoval alespoň externě.

Svým kolegům (kteří se mezitím stali mými osobními přáteli) přeju hodně elánu a požehnání v další práci – budete mi chybět! A vám, posluchačům, přeju, abyste mohli i v budoucnu přijímat skrze naše vysílání spoustu požehnání a povzbuzení na vaší cestě!

Kolik co stojí

V našem zpravodaji každý rok na jaře informujeme o ekonomické situaci TWR-CZ. Tentokrát jen stručně.

Na jiném místě je uveden článek „Na poslední chvíli“ a po 10 měsících provozu našeho rozšířeného vysílání je to právě pro nás slovo velmi aktuální.

Mezi mnoha dopisy byl také jeden, týkající se „duchovního boje“. Jsme si jisti, že takový boj svádíme v několika rovinách – ať už je to zápas za evangelizační charakter rádia, zápas o „kristocentrickou“ orientaci programů... a stejně tak tichý „zápas“ s penězi.

O ryzost a bibličnost našeho vysílání usilujeme denně, každou relací, třebaže ne vše se daří. Zvláště když tvoříme programové celky a posluchač pak uslyší jen malinký výňatek a nepočká na jádro zvěsti. Tento zápas stojí hodně – stojí mnoho modliteb, někdy mnoho osobního rozčarování, někdy zápas autora se sebou samým, protože ne každý pochopí autorův záměr, jeho myšlenku. Denně a každým okamžikem o tom musíme přemýšlet a opírat se o Boha. Stojí to mnoho a čím víc o to zápasíme, tím více se Boží nepřítel, Satan, snaží o ofenzívu.

Evangelium je velmi drahá záležitost, Boha stála vlastní život milovaného Syna Ježíše Krista a přesto je jím samotným určeno k „bezplatnému odběru“. Milost a odpuštění je pro člověka zdarma.

Trans World Radio jako rozhlasový posel evangelia nemůže jednat v jiném „duchu“. Kdybychom nabízeli jen zábavu, jen vzdělání, jen kulturu, jen inzerci, klidně a bez rozpaků bychom mohli za to inkasovat a dělat rádio úplně jinak – komerčně. Ale prioritou TWR-CZ je evangelium a to není na prodej – přestože je velmi cenné a drazé předplacené. A čím víc chceme být misijní, tím více je to věcí nás, křesťanů. A čím více bude vysílání „srdeční záležitostí“ nás křesťanů, tím více můžeme být čitelní jako rádio misijní a křesťanské. To je logický (a vůbec ne začarovaný) kruh. Práci, kterou děláme, chceme dělat ve jménu našeho Pána. Jsme přesvědčeni, že to je věcí nás – křesťanů. My jsme „povinni“ Kristu šířením evangelia – nás o to požádal, nám to přikázal. Jistě, vím, že rádio je ten poslední způsob, kterým by to drtivá většina věřících mohla a měla dělat. Ale přesto je to jedna z možností, která je svým způsobem nenahraditelná. Toto vysílání si Bůh může použít, používá a je to také vidět ze současného finančního zápasu o „přežití“. Zakladatel světové misie TWR, Paul Freed, píše ve svých vzpomínkách, jak několik hodin před podpisem

mnoho úspěchů při přípravě Vašich pořadů, nejen těch hudebních a hlavně hodně posluchačů, které Vaše vysílání osloví. *Marian F., Životice* ✉ Po delší době jsem zase mohla poslouchat vaše vysílání. Stále se těším na vás, když vás slyším, jak se snažíte celým srdcem a celou myslí vše vysvětlit. Mám Vás, pane Vaďuro, moc ráda, Pán to ví, a prosím jej o sílu až do posledního svého dechu, ať TWR můžu poslouchat, vaše krásné pořady. Pán mne nenechal

důležité smlouvy čekali na zázrak finančního krytí. A zázrak se stal (popsáno v knize Antény do věčnosti). Podobné zkušenosti máme také a letos jsme opět v nové, nepoznané ekonomické situaci. Přestože jsme vybrali asi nejlevnější způsob šíření rozhlasového signálu, je ztráta za prvních 10 měsíců tohoto roku obrovská (**skoro milion korun**). Věříme, že když Bůh tuto práci poželhal vybudováním prostor, technického zázemí, poželhal ve výběru spolupracovníků a také možnostmi vysílat, věříme, že na tuto práci a její potřeby nezapomene ani teď.

Vám, kteří chcete bojovat s námi, velmi děkujeme. Skutečně nás to všechny – společně s vámi – stojí mnoho (úsilí, modliteb, času, peněz, obětí, odříkání), ale není to nic proti ceně, která byla za nás zaplácena na golgatském kříži, a není to nic proti odměně, kterou je radost ze spasení, kterou je věčný život, kterou je každý evangeliem oslovený člověk, odevzdávající svůj život Kristu.

Aleš Bartošek

Na poslední chvíli aneb Stačí to, co máme v ruce

Nedávno jsem se lesem procházel se svým americkým přítelem, misionářem, který už 10 let pracuje v Česku. O prázdninách se přestěhoval s rodinou do Brna a dosud bydlí provizorně v bytě jiného přítele.

Vykládal mi, jak hledají byt, domek, prostě něco vhodného pro jejich rodinu. Už tři měsíce chodí málem den co den po prohlídkách a pořád ne a ne. Šli jsme nedělně vybarveným lesem a on mi vykládal, jak v sobotu odmítl zase jakýsi domek, protože v něm byla plíseň a protože manželka je alergik. Už měli i špatné svědomí a přemýšleli, jaký je tedy Boží záměr s jejich bydlením nebo zda Bůh nechce třeba tu alergii vyléčit? A jelikož jsem věděl, že v zapůjčeném bytě už mohou být jen 14 dnů, byl jsem tak trochu nervózní „za něho“. Byl jsem ale ujištěn, že oni s manželkou právě od včerejška prožívají pokoj.

Kamarád se mnou mluví „americkou“ češtinou a má krásný zvonivý hlas. Jeho barva a síla odpovídá jeho postavě – měří nejméně 2 metry. A jak tak jdeme – a chvílemi mluvíme a chvílemi mlčíme – tak najednou říká: „Když Pán Bůh rád dělá věci na poslední chvíli...“ (a nic – jdeme a já mu v duchu dávám za pravdu). A po chvíli zase prohlásí: „A to mě na Něm fakt števe!“ (No, škoda, že vám nemohu zprostředkovat ten tón a jadrnost výrazu.) A najednou jsme se oba začali tak nahlas smát, že jsme se už tak od srdce dlouho nezasmáli. Oba jsme si uvědomili pravdivost tohoto faktu. A tak jsme si další kilometry povídali o tom, jak s námi Bůh pracuje, jak nás zkouší a jak má na všechno svůj čas a jak také ale všechno včas stihne a nikdy mu „neujede vlak“. Jak bychom rádi, kdyby Bůh vyslyšel naše prosby podle našeho termínovníku, ale ono to tak nikdy není. A mohli jsme vyjmenovat několik konkrétních situací, kdy Bůh zasáhl zcela evidentně na poslední chvíli, ale v přesný čas. Uváděl jsem příklady z praxe v Trans World Radiu a on zase své zkušenosti. Nakonec jsme konstatovali, že zpětný pohled na velmi těžká životní období je tím nejkrásnějším ohlédnutím. Právě v takových situacích si nejvíce uvědomuji, jak je dobré být závislý na Bohu a nekalkulovat a nechytřit.

Z lesního desetikilometrového povídání nám bylo najednou zřejmé, že Bůh člověka napřed úkoluje a potom zabezpečuje. Tak nějak nepřímou se mi v tom zrcadlí slova z Matoušova evangelia: „Správně, služebník dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“

Akorát že ten náš harmonogram a termínovník je mnohdy jiný. To ale nevádí, pokud na něm neplne a naše očekávání na Boha přetrvá a jsme schopni Boha poslechnout a sloužit Mu s tím, co právě nyní máme v ruce.

samotnou, dal mi vás, abychom jej chválili společně. Ať vám Pán žehná neustále a Duch svatý vždy pomůže připravit vaše vysílání, ať vás posiluje a rozkazuje nahlas, abyste to slyšeli. Prejji vám z celého srdce už moc nemocného, z celé myslí i celé své už malé síly, ať Vám žehná i s rodinou, kterou Vám Pán dal, protože vše je v Jeho ruce. Svého ducha vždy dávám do rukou Božích. On jest Pánem mého života i smrti, on jest můj Pán a můj Stvořitel – ať se stane

ŽIVOT VÍRY

jediný český mezidenominační evangelikální měsíčník

- rozhovory se zajímavými osobnostmi
- reportáže
- biblické studie
- komentáře a analýzy aktuálních politických a společenských jevů
- osobní příběhy čtenářů
- zprávy z křesťanského světa
- přehled chystaných akcí
- humor

„Život víry přináší informace, které potřebuji. Splňuje veškeré mé představy o křesťanském periodiku. Žádný jiný takový časopis tu prostě není.“

– **Aleš Juchelka**, televizní a rozhlasový moderátor,
protagonista pořadu Exit 316
CB Ostrava

Život víry je pro mne velmi cenným zdrojem informací. Obsahuje mnoho zajímavých článků, nevyhýbá se aktuálním tématům, mapuje život české společnosti i církve.

Pokud chci vědět, co se v české církvi děje nebo bude dít, beru do ruky Život víry.

– **Petr Vaďura**, externí redaktor a moderátor TWR
KřSb Tachov

ŽIVOT VÍRY – ROZMANITÉ STRÁNKY CÍRKVE

- rozsah 36 stran, barevná obálka
- cena 25 Kč, pro předplatitele 22 Kč
- hodnotná letní příloha zdarma

(v roce 2007 kniha K. Gerloffové o životě v Izraeli „Všední den začíná v neděli“)

- množstevní slevy, běžné rabaty pro knihkupce

Kontakt a objednávky:

Křesťanská misijní společnost, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
<http://zv.kmspraha.cz>, e-mail: predplatne@kmspraha.cz, tel.: 284 841 922

Na požádání Vám rádi zašleme zdarma ukázkový výtisk.

Zájemcům v předstihu e-mailem posíláme obsah chystaného vydání s ukázkami z článků
– stačí se přihlásit na adrese news@kmspraha.cz.

Obsah jednotlivých čísel najdete také na internetových stránkách Života víry na <http://zv.kmspraha.cz>.

vůle jeho, jen ať mne obejmě v mém posledním dechu a já se jej už nepustím a budu jej milovat a chválit věčně; to bude to nejkrásnější z celého mého života. Přijď, Pane Ježíši, přijď už brzo, ty má nádherná lásko! Amen. S pozdravem vaše posluchačka. (ohlas na vysílání TWR-CZ v ČRo Plzeň) *Genowefa G., Plzeň* ✉ Přejí pěknou skoro půlnoc. Při dokončování domácích povinností si právě dělám radost poslušáním vašeho pořadu Noční mýry o radosti, na internetovém

Motivují mě mnohé příklady z Bible – vybral jsem alespoň tři malilinkaté ukázký.

1. Mojžíš

Mojžíš namítal Hospodinu (Exodus 4:1):

„Nikoli, neuvěří mi a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal.“ Hospodin mu řekl: „Co to máš v ruce?“ Odpověděl: „Hůl.“ Hospodin řekl: „Hod’ ji na zem.“ Hodil ji na zem a stal se z ní had.

2. Eliáš

Hospodin říká svému prorokovi Eliášovi (1 Královská 17:9):

„Vstaň a jdi do Sarepty, jež je u Sidónu, a usad’ se tam. Hle, přikázal jsem tam jedné vdově, aby tě opatrovala potravou.“ Přišel ke vchodu do města, a hle, jedna vdova tam sbírá dříví. Zavolal na ni: „Naber mi prosím trochu vody do nádoby, abych se napil, a vezmi pro mě prosím s sebou skývu chleba.“ Řekla: „Jako že živ je Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeno, mám ve džbánu jen hrst mouky a v láhvi trochu oleje. Hle, sbírám trochu dříví. Pak to půjdu připravit pro sebe a svého syna. Najíme se a zemřeme.“ Eliáš jí řekl: „Neboj se. Jdi a udělej, co jsi řekla. Jen mi z toho nejdřív připrav malý podpopelný chléb a přines mi jej.“

3. Učedníci

Evangelista popisuje příběh (Matouš 14:15):

Když nastal večer, přistoupili k Pánu Ježíši Kristu učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdní hodina. Propusť zástupy, ať jdou do vesnic koupit si jídlo.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!“ Oni odpověděli: „Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby.“ On však řekl: „Přineste je sem!“ Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával ...

Ve všech těchto třech případech měl Bůh nějaký realizační záměr s člověkem a ten měl problém. Mojžíš, vdova, učedníci ... Všichni měli na přímý Boží pokyn nějaký jiný názor.

Mohl Bůh jednat jinak? Jistě že mohl.

Bůh mohl říct Mojžíšovi – Udělej si ještě kurz, a bylo by dobré, aby ses naučil něco málo z kouzelnického řemesla, nebo – Běž, pořiď si nějaké měděné žezlo. Toto všechno Bůh mohl zajistit, ale nic z toho neřekl. Mojžíš stojí kdesi s čakanem v ruce a Hospodin mu říká: „**Co máš v ruce?**“ – a s obyčejnou holí udělá Bůh skrze Mojžíše ještě mnoho zázraků, včetně rozestoupení moře.

Vdova s posledním zbytkem mouky a oleje je těžce nad věcí. Má úplně jasno, co ji čeká a tak nějaký nápad proroka, že mu má servírovat na stůl večeři, ji vůbec nerozhodí. Klidně říká, že už má tak málo a takovou bídu, že se se synem naposled nají a umřou hladem. (No, priznám se, že být v roli toho proroka bych to taky těžko zvládal. Dívat se na vyhladovělou vdovu a chtít po ní jidlo!) Ale tady příběh nekončí. A zase si mohu položit otázku: Mohl Bůh jednat jinak? Jistě – mohl. Ale Bůh neříká skrze proroka, aby čekala, až se naplní její spíž dostatečným množstvím, nic takového! Bůh ji nechává do posledního okamžiku na mizině. Jasně říká: Jen dělej s tím, co máš! A co se pak stalo? Všichni se najedli a mouky ani oleje neubývalo, nezemřeli, ale jedli dosytosti. Navíc jejím platidlem byla nakonec „jen“ víra. Takový „hrnečku vař“ bez pohádkového ubrousku – byla to realita. Není to princip Boží práce a Božích zázraků? Obdobně učedníci... k obslužení tisíců stačila jedna svačina. Dělej s tím, co máš!

Ale hlavně dělej! A důvěřuj!

Modlíme se za probuzení církve? Modlíme se za oslavení Boha v naší společnosti? Co k tomu potřebujeme? Na co čekáme? Neplýtváme už s tím, co máme?

Myslím, že Mojžíš si pořídil čakan pro úplně jiné účely, než nakonec posloužil... a tak to bývá. Jako učedníci Pána Ježíše Krista máme jiné vybavení než postmoderní půjčovna nářadí. David

Rádiu 7. Jsem maminka v domácnosti a radost mám hodně z toho, když se mi daří zvládat všechnu domácí práci a úkoly, také když práci dokážu odložit a udělám si čas na lidi kolem sebe. Mám velkou radost, když mi Pán Bůh odpoví na mé prosby a dá mi trpělivost s dětmi, lásku a moudrost a doma je pohoda. A to díky Bohu teď prožívám stále častěji. Tak doporučuji vnitřní blízkost Pánu jako recept na radost! Moc zdravím a děkuji za vaši práci. M. T., Plzeň

musel vypadat jako hlupák, když šel proti Goliášovi, ale mířil dobře. A to Bůh použil. Třeba to byla ohromná a když nad obrem držel jeho hlavu malý chlapec, mohli si všichni přítomní uvědomit, co pár vteřin před tím David prohlásil: „**Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. Zabijí tě a srazím ti hlavu. Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh. A celé toto shromáždění pozná, že Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždyť boj je Hospodinův.**“

David začal kamínkem z potoka a Bůh mu pak přidal královský trůn.

Bůh má svůj čas a svoje prostředky. Není lepší spolehnout se na Boha než úřadovat s vlastní kalkulačkou?

Aleš Bartošek

Biblické zajištění

O majetku, bohatství, penězích, chudobě se v Bibli píše velice často. Většina lidí své zajištění, svoji existenci měří penězi nebo obecně majetkem. Zobecněno: Majetek = zajištění.

Pokud peníze nejsou kryty nějakou další silou, třeba zlatem, jsou jen bezcenným papírem.

Kolik peněz má Bůh? Jak je On zajištěn? A jak zajišťuje svůj lid?

Malý příklad z návštěvy Boha na Zemi. Měl Ježíš peníze? Kolik? Na tuto otázku můžeme odpovédět jen domněnkou. Jisté ale je, že normálně žil a nevypadá to, že by byl žebrákem.

V Lukášově evangeliu je zajímavá zmínka o jeho hmotném zabezpečení (*Lukáš 8. kapitola*): **Potom se stalo, že Ježíš procházel jednotlivá města a vesnice. Kázal a ohlašoval Boží království a dvanáct apoštolů s ním; také některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie zvaná Magdaléna, z níž vyšlo sedm démonů, Johana, manželka Herodova úředníka Chuzy, a Zuzana a mnoho jiných, které mu sloužily ze svého majetku.**

O hmotném zajištění Ježíše je to vlastně jen malinká zmínka v textu popisujícím mnohem důležitější věci. Ale ta poznámka tam je. A je z ní patrné, že o Jeho potřeby se nestaral celý zástup, nevpadá to, že by užíval nějaké sociální podpory (ač se asi v této době neživil jako tesař), ale že se starala nějaká konkrétní skupina lidí. Jmenovány jsou jen ženy a dá se předpokládat, že byly i bohaté a možná i chudší – nevíme. Ale žena Herodova úředníka byla asi z vyšší společenské vrstvy. Zajímavé je, že tyto ženy viděly svoji službu v zajištění Ježíšových potřeb a Bible se o tom zmiňuje! Myslím, že to není zapomenutá či omylem ponechaná vsuvka mezi ostatními verši.

Předmětem hmotného zajištění byl Ježíš.

Verš, který křesťany hřeje u srdce, je zapsán v epištole Židům, 13. kapitole: **Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.** Často se jím posilujeme ve chvílích opuštění, tísně, křivdy, neshází. Ano, ale fascinuje mě, že tato slova dává apoštol Pavel do kontextu hmotného zajištění.

Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu“. Proto smíme říkat s důvěrou: „Pán při mně stojí, nebude se bát. Co mi může udělat člověk?“

Osobní příklad ze života Ježíše Krista je nejlepším potvrzením, že Jeho slovo a Jeho zaslíbení funguje. A asi to nebyl Ježíš, který by ten tým žen dával dohromady a položil jim to na srdce. Na druhou stranu ty ženy o sobě věděly, chodily s ním a společnými silami se staraly o vše, co v Boží službě potřeboval. Z kulturně-dobového kontextu si dovolíme jen malou poznámku – taková skupina v dnešní společnosti bude jistě zastoupená i muži. (Pamatujeme si, jak zakladatel TWR Dr. Freed byl nadšený z jednoho zubaře, který jeden den v týdnu pracoval pro Trans World Radio.) Je to inspiřující a pro nás povzbuzující, uklidňující.

Vedení TWR-CZ

23

- Chtěl bych vyzvednout pořad Noční můry, mohu ho poslouchat jen jedenkrát za tři týdny kvůli směnám v práci, ale moc jsem si ho oblíbil, naplňuje přesně to, co máte za názvem „Rádio, které nemyslí za vás“. Moc se mi líbí neformálnost a obrovské množství myšlenek, nad kterými musím přemýšlet několik dní po vysílání. Děkuji moc za tento pořad. Jan V., Brno
- Jsme moc rádi, že Rádio 7 (které opravdu nemyslí za nás) existuje, rádi ho posloucháme.

Můžete si objednat

Nově vydaná kniha vzpomínek Corrie ten Boom. Pro její vydání v českém jazyce jsme získali mimořádná práva. Vzpomínky známé spisovatelky budou také vysílány v rámci našeho Čtení na pokračování.

Poselství o Boží hojnosti posíláme se složenkou až k vám domů. Orientační cena knihy je 90 Kč bez poštovného.

Současně s vydáním poslední novinky již zesnulé spisovatelky Corrie ten Boom máme k dispozici již třetí dotisk předchozí sbírky **Odlesky Boží slávy**. Orientační cena knihy je 81 Kč bez poštovného.

Vaše požadavky vyřizujeme obratem až do vyčerpání zásob. Adresa je uvedena na straně Kontakty.

Výstava obrazů

Je asi málo lidských činností, které by měly tak blízko k víře jako umění. Vlastně jdou už od prvopočátků ruku v ruce – ve chvíli, kdy člověk poprvé prožil Boží dotyk a oslovení, pocítil také niternou potřebu sdílet tuto svou novou a zásadní zkušenost. Jsou ale prožitky, kdy jsou slova příliš málo a jsou příliš plytká, než aby dokázala vyslovit nevyslovitelné. A to je chvíle, kdy musí na řadu nutně přijít docela jiné vyjadřovací prostředky. Takové, které jsou schopny jít daleko za hranice slovních schémat, racionálního uvažování, daleko za hranice světa, ve kterém jako skutečné platí jen to, co je zvěžitelné, změřitelné, spočitatelné.

Umění má schopnost tyto dotyky a zkušenosti vyjádřit a zpřítomnit. Podobně jako víra, i toto je oblast, která se dotýká míst, jež nás přesahují a o nichž je často lepší mlčet než příliš hovořit. Proto jsou v umění také tolik trapné ony známé otázky typu Co tím chtěl básník říci. Kdyby to *mohl* říci (tedy „vysvětlit“), kdyby to vůbec *šlo* říci, nebylo by nutno malovat obraz, psát báseň, skládat hudbu... Pak by ale byl náš svět plochý a šedivý...

Budme vděční za to, že takový není a budme vděční za to, že zde stále jsou taci, kteří mají dar otevírat před námi rozměry, které by nám jinak zůstaly skryty a bez nichž bychom byli nesmírně chudí.

Miroslav Kubiček

Naše externí spolupracovnice a moderátorka Renáta Zemličková je téweračka tělem i duší. Snaží se propagovat

Super jsou pořady pro děti. Já mám v neděli budík na 7 hodin... Posíláme ti ovečky, nejsou sice vystřižené, ale snad to nevadí. Já ti posílám sedm oveček a Beatka jednu, s tou jí trošku pomáhala maminka. Moc nás v neděli potěšilo, když jsme uslyšeli, že se naše obrázky dostaly až na vaši nástěnku!!! Moc na vás vzpomínáme a jsme rádi, že tam naše obrázky s vámi jsou. Těšíme se na další Kormidlo! Jsme opravdu vděční, že vás máme a přejeme vám do vaší práce

naše vysílání, kde to jen jde, a mimo jiné také maluje obrazy. Její umělecká díla budou sloužit také propagaci našeho celodenního vysílání R7. Budou vystavena v brněnské nekuřácké kavárně

OXY, Vídeňská ulice č. 15.

Vernisáž výstavy je 1. prosince 2006 v 17 hodin.

Od tohoto dne můžete kavárnu kdykoliv navštívit a dát si nejen chutnou kávu, ale také potěšit oko i duši uměleckými díly naší kolegyně. Výstava je prodejní a vybrané umělecké dílo si můžete zakoupit přímo u obsluhy v kavárně. Autorka chce z prodeje svých děl finančně podpořit službu celodenního vysílání TWR-CZ/R7.

Pokud přijдете na vernisáž, můžete se potkat nejen s autorkou, ale uslyšíte i pár slov k vystaveným dílům a také součástí vernisáže bude hudební performance a malé občerstvení.

Jste srdečně zváni.

Další příspěví

Není důležité vědět, kolik dveří je v budově redakce Trans World Radia. Ani není důležité vědět, kam všechny vedou a co je za nimi. Ale co je důležité pro pochopení názvu tohoto článku, je, že jedny ze dveří nesou cedulku Návazná služba. Pro vás pravidelné čtenáře tohoto zpravodaje je smysl těchto dvou slov jasný. Ale pokud by někdo nebyl tím pravidelným, necht' ví, že návazná služba vytváří vlastně „další příspěví“ k tomu, proč křesťanská rozhlasová misie v Brně vlastně je.

Jeden můj dobrý známý šel nedávno k zubaři. Bylo to ve městě, kde se narodil, prakticky se pohyboval v místech, kde vyrůstal a kudy často chodil. Nešel do té ordinace poprvé. A přece se stalo, že zabloudil. Přешel sice jen asi tak dvacet metrů, ale ještě teď vidím jeho vyděšený výraz, když mi o tom vyprávěl.

„Návazná služba“ je v naší redakci, dá se to tak říct, pro podobné případy zbloudění. Kolikrát si můžeme myslet, že cestu dobře známe, a pak jsme vděční, když někdo jde s námi, když někdo vyslechne náš příběh, nebo si s námi zapláče nebo se zasměje.

Cesty, kterými se sem dostanou vaše ohlasy na vysílání, jsou různé a dá se říct, že jste si již více než dopisní papír zvykli používat telefon, ale nejvíce e-mail. Dobré zkušenosti máme také s posíláním SMS do živého vysílání.

Jsmo vděční za vše, co píšete.

Mnoho posluchačů se dostane k poslechu pořadů pomocí našich internetových stránek, tam si je může „stáhnout“. Jsmo rádi, když nám počítač ukáže, že se tomu tak děje, ale pokud dostaneme zprávu od vás, která není jen číslem na počítačle, je to pro nás cenný ohlas a zdroj povzbuzení.

Vlastimil Kolegar

Malovali jsme

V minulém vydání Antény jsme prosili o pomoc při malování interiérů společných prostor. V daném termínu jsme malování skutečně svépomocí zvládli a Karel Řezábek, který v té době

požehnání a síly od našeho Pána. Anička a Batka, Valašské Meziříčí ✉ **Ahoj Petro! Děkujeme za dárčky pro naše holky, za pexeso, omalovánky a povídky. Moc je to všechno potěšilo. Taky Ti děkujeme za Kormidlo, holky je moc rády poslouchají a vždycky se těší na další. Nám se taky líbí a libujeme si, že je ve vhodnou dobu, protože se v neděli ráno vypravujeme do shromáždění, takže se nám holčičky „nepletou pod nohama“, když je právě spěch ☺ Rodina H., Velká Lhota**

zrovna natáčel v hudebním studiu, pak konstatoval, že teprve teď vidí, jak ty stěny mají vypadat.

Pomocnou ruku nám nabídla také jedna neznámá paní a pomoc to byla vydatná. Žel, v oné hektické době jsme jí ani nestáčili poděkovat, ani si zapsat její jméno, ani ji vyfotografovat. Prostě při úklidu už jsme toho měli tak říkajíc „plné zuby“. Dnes nás to mrzí a pokud se touto cestou ona neznámá ochotná paní nechá oslovit, budeme rádi, když se nám ozve. Prosíme ozvěte se telefonem, máme pro vás malý dárek. Moc děkujeme za pomoc.

Hudební redaktorka Jiřina Markovová je skutečně jemná dáma – štětečkem obtahuje schodiště bílou barvou. Její pečlivost však byla zneuctěna těmi, kteří zbytek domalovali válečkem a to včetně okrajů schodů 😊.

Co je císařovo, dejte ... nemáme císaře, ale daně

Neдавно jsem si přečetl zápis z jednání zástupců jedné církve na ministerstvu kultury. Čítuji ze zápisu: ***Náměstkyně ministra JUDr. S. se blíže zajímala o systém financování této církve a zmínila přitom kvalitu a nespornou finanční náročnost vydavatelské činnosti církve. Pan X uvedl, že se jim daří ze sbírek financovat i vydávání časopisů. Problém nastává s platy pro duchovní, protože věřící přispívající do sbírek, chtějí znát důvod, proč by měly být jejich peníze zdaněny dvakrát – poprvé při vyplácení mzdy jim, podruhé, když je zdaněn plat duchovního (neplaceného státem – pozn. red.).***

To ale není ojedinělý dotaz. Podobné komentáře k českému daňovému systému ve smyslu tzv. „dvojitého zdanění“ slyšíme v církvi často. O co jde? Nejsem státní úředník, naopak jsem člověk placený z dobrovolných darů věřících a z mé mzdy jsou opět odváděny daně státu. Přesto se za podobné otázky (zejména před státními úředníky) stydím.

Každý občan pobírající mzdu nebo jiné příjmy je povinen odvádět daně. A ty jsou velmi různé, všelijak odstupňované a mají vždy společnou cestu – odesílatelem je občan a příjemcem stát. Pro zjednodušení si beru za příklad především daň související s vyplácenou mzdou. Jinými slovy: zaměstnavatel svému zaměstnanci vyplatí mzdu v tzv. čistých penězích. Mzda zaměstnance je o dost vyšší, než je ona čistá částka. Rozdíl tvoří zmiňovaná daň a případně další povinné odvody do státní pokladny – řekneme tomu zjednodušeně „daň“.

Občan tyto získané čisté (zdaněné) peníze vyměňuje za různé zboží, služby a podobně. Věřící lidé zpravidla z těchto peněz také dobrovolně přispívají do církve. Církev tyto peníze dál používá pro stejné účely jako občan – ke krytí svých provozních potřeb – případně ke krytí mezd svých pracovníků, kteří nejsou placeni či jinak dotováni státem.

A v tomto případě někteří církevní činitelé tvrdí, že když věřící občan ze svých zdaněných peněz platí mzdu církevního pracovníka, tak by tento církevní pracovník logicky neměl státu už odvádět daň z jemu vyplácené mzdy (zdůrazňuji: mzdy složené z darů, které dárci už jednou

✉ Dobrý den, chtěl jsem se zeptat, odkud byl nedělní záznam bohoslužby. Nestihl jsem začátek a na konci přenosu jste to již nezopakovali. Mám k tomu kázání takovou připomínku. Jestli kazatel rozvádí myšlenku „neposloucháš mne, tak mne nenazývej svým pastorem“, tak já bych to otočil. „Nemodlíš se za mne, nemáš o mne zájem, nepostíš se za mne, tak mne nenazývej svoji ovečkou.“ Totiž velký problém některých, zdůrazňuji, některých sborů je v tom,

zdanili ve své mzdě). A pro jednoduchost příkladu opět nehovořím o odvodech pro sociální a zdravotní účely.

Je to logický argument? I když se na první pohled jako logický může jevit, je ve skutečnosti skoro hloupě nedomyšlený.

Pokusím se vysvětlit svůj pohled: Když si kdokoliv jde za své zdaněné peníze cokoliv koupit, pořídit nebo využije nějakou službu, platí za to svými čistými zdaněnými penězi. Ani si přitom neuvědomuje, že ono zboží, ona služba bude opět státem nějak zdaněna. Toto danění nevnímá proto, že se děje na straně toho, komu své čisté peníze předal. Vezmeme si příklad z pekaře. Máte v peněžence čisté peníze a jdete si koupit chleba. Vyměníte 20 korun za bochník chleba. O víc se nestaráte, ale stará se pekař. On přijal vaše zdaněné peníze a ke své „nemalé radosti“ je musí opět zdanit, protože to je jeho zisk. Anebo ten pekař má topiče, kterému z těchto vašich zdaněných peněz platí mzdu a opět ji zdaní. A ten topič si jde koupit chleba ke svému pekaři, dá svých 20 zdaněných korun a pekař je opět zdaní anebo dá na mzdu topiče... a tak to jde pořád dokola. Daňová politika je velice složitá, ale principiálně je to jednoduchý koloběh peněz, jejichž neustálé zdaňování umožňuje existenci státu (společnosti).

Jako příklad jsem uvedl pekaře – soukromníka, ale z tohoto systému nejsou vyňati ani státní zaměstnanci. Může se zdát úplně paradoxní, že stát z vybraných daní platí své zaměstnance na úřadech a ti platí úplně stejné daně – v tomto případě zpět plátcům mzdy. Proč stát rovnou nesníží mzdu státních zaměstnanců o tyto daně a pak mzdu svým pracovníkům nenechá celou? Nebylo by to logičtější? Odpověď na tuto otázku je mimo rámec tohoto článku. Chtěl jsem jen ukázat, že český daňový systém je nějak nastaven a platí pro všechny stejně.

Platí tedy i pro církevní pracovníky placené z darů věřících. Je to prostě neustálý daňový koloběh a tzv. dvojitý zdanění je v této situaci nesprávně použitý termín.

Složitost daňového systému obsahuje i různé úlevy. Ne všechny utřžené peníze musí podnikatel zdanit – některé si může odečíst z daňového základu (například i ty náklady na mzdy svých pracovníků). Úlevy jsou v různém prostředí různé a jsou součástí onoho složitého daňového systému. I církve mají různé daňové úlevy, například nemusí platit darovací daň z kostelních sbírek, nebo si dárci mohou určitou částku svých darů do církve odečíst z daňových základů svých mezd atd.

Jsou přesně daná pravidla a myslím si, že než začneme používat nějaký laický osobní názor jako argument, je třeba vzít v úvahu alespoň širší souvislosti.

Aleš Bartošek

Rada TWR-CZ

Před rokem (Anténa 2/2005) jsme informovali o výměně některých členů Rady TWR-CZ a také o hledání vhodných kandidátů z některých (v Radě dosud nezastoupených) spolupracujících církví. Za uplynulý rok došlo k částečnému doplnění a Rada TWR-CZ má nyní toto složení:

Současné složení Rady TWR-CZ:

Předseda Rady: Petr Raus (Církev bratrská)

Místopředseda Rady: Jan Viktorin (Křesťanské sbory)

Členové Rady: Jan Asszonyi (Církev bratrská), Josef Hurta (Československá církev evangelická), Karel Řežábek (Křesťanské společenství), Aleš Bartošek (funkční mandát), Otakar Vožeh (nezávislý), Kateřina Hodecová (funkční mandát), Pavel Křivohlavý (Československá církev evangelická), Luboš Hlavsa (Bratrská jednota baptistů), Karel Káňa a Aleš Navrátil (Apoštolská církev), Michal Vaněk (Slovo života).

že pastoři vyžadují poslušnost bez toho, že by se sami chovali podle biblických požadavků. Kolik pastorů dnes zná osobní problémy svých oveček? Ne jen vybraných „problémků“, ale i těch, kdo jsou navenek bezproblémoví. Ale to jen tak na okraj, že by bylo vhodné hovořit i o svých „povinnostech“ ne jen o „povinnostech jiných“. Miroslav N., Praha ✉ Srdečně Vás zdravím do Brna! Jsem rád, že Vám mohu vyjádřit uznání a pochvalu za přípravu kvalitního

Ethos

časopis pro rodinu

O čem se dočtete:

Rodinné vztahy

Motivace do partnerských vztahů, do komunikace, do řešení konfliktů

Jak být mužem! Co to znamená, že jsem žena?

Výchova dětí (jak je učit důvěřovat Bohu doprovázet, co v pubertě)

Tchyně a snacha • Otec a syn • Co svobodní

Vždy něco pro děti

Povzbuzení a pohlázení

Pohledy do lidské duše (odpuštění, samota, modlitba, uctívání...)

Rozhovory s křesťanskými osobnostmi

Životní příběhy, které motivují!

Příroda a krásy stvoření

Biblické dějinné souvislosti, Izrael

Zaměřeno na mezilidské vztahy

Ethos můžete dát přátelům, kteří nejsou křesťané. Může pro ně být oknem, kterým se mohou vstoupit do křesťanského života.

Nepřikrášluje, ukazuje život tak, jak je, ukazuje Boží východiska.

Zájemcům nabízíme zdarma 2 čísla na ukázkou.

www.ethos.cz

Barevný čtvrtletník
předplatné 210,- Kč ročně

Vydavatelství Ethos

Smetanova 1453, 755 01 Vsetín

telefon: 603445570, 571415759

e-mail: e@ethos.cz

